

Conselleria d'Educació, Cultura i Esport

DECRET 98/2014, de 20 de juny, del Consell, pel qual es declara Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de Monument, el santuari de la Mare de Déu de Monserrate d'Orihuela, a Orihuela. [2014/5829]

L'article 49.1.5 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, sense perjudici del que disposa el número 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució Espanyola. Així mateix, l'article 26.2, de Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, disposa que la declaració d'un Bé d'Interés Cultural es farà mitjançant un decret del Consell, a proposta de la conselleria competent en matèria de cultura. Tot això sense perjudici de les competències que l'article 6 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, reserva a l'Administració General de l'Estat.

Mitjançant Resolució de 15 de maig de 2013, de la consellera d'Educació, Cultura y Esport, es va acordar incoar un expedient per a la declaració de Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de Monument, a favor del santuari de la Mare de Déu de Monserrate, a Orihuela, amb la sol·licitud prèvia d'Antonio García-Molina Riquelme, germà major laic i president de la Molt Il·lustre Confraria de la Mare de Déu de Monserrate, a la qual es va adherir expressament l'Ajuntament d'Orihuela per mitjà de sengles escrits de l'alcaldia presidència.

Consta en l'expedient l'informe favorable a la declaració com a Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de Monument, de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València i del Consell Valencià de Cultura, tal com exigix l'article 27.5 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià.

Així mateix, s'han demanat a les conselleries afectades els informes exigits per l'article 43 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de la Generalitat, del Consell a la proposta de disposició reglamentària, sense que hagen formulat objeccions al present decret declaratiu.

En virtut d'allò que s'ha exposat i d'acord amb el que estableix la normativa esmentada, a proposta de la consellera d'Educació, Cultura i Esport i amb la deliberació prèvia del Consell en la reunió del dia 20 de juny de 2014,

DECRETE

Article 1. Objecte

El present decret té per objecte declarar Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de Monument, el santuari de la Mare de Déu de Monserrate, d'Orihuela; descriure'l amb les parts que l'integren, així com les pertinences i els accessoris vinculats a este, amb l'adscripció d'estos últims a la secció de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià que millor s'acomode a la seua naturalesa i valor cultural; determinar els valors que justifiquen la seua declaració com a Bé d'Interés Cultural i establir la normativa de protecció del monument i el seu entorn de protecció en l'articulat que es transcriu a continuació, i delimitar-lo literalment i gràficament en els annexos adjunts al present decret.

Article 2. Règim del monument

S'atindrà al que disposa la secció segona, Règim dels Béns Immobles d'Interés Cultural, del capítol III del títol II de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, aplicable a la categoria de monument.

Article 3. Usos permesos al monument

Els usos permesos seran tots aquells que siguen compatibles amb la posada en valor i el gaudi patrimonial del bé i contribuïsqen a la consecució dels dits fins. L'autorització particularitzada d'ús es regirà pel que disposa l'article 18 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià.

Conselleria de Educación, Cultura y Deporte

DECRETO 98/2014, de 20 de junio, del Consell, por el que se declara Bien de Interés Cultural, con categoría de Monumento, el santuario de Nuestra Señora de Monserrate de Orihuela, en Orihuela. [2014/5829]

El artículo 49.1.5 del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana establece la competencia exclusiva de la Generalitat en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arquitectónico arqueológico y científico, sin perjuicio de lo que dispone el número 28 del apartado 1 del artículo 149 de la Constitución Española. Asimismo, el artículo 26.2 de Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, dispone que la declaración de un Bien de Interés Cultural se hará mediante Decreto del Consell, a propuesta de la Conselleria competente en materia de cultura. Todo ello sin perjuicio de las competencias que el artículo 6 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, reserva a la Administración General del Estado.

Mediante Resolución de 15 de mayo de 2013, de la Conselleria de Educación, Cultura y Deporte, se acordó incoar expediente para la declaración de Bien de Interés Cultural, con la categoría de Monumento, a favor del santuario de Nuestra Señora de Monserrate en Orihuela, previa solicitud de Antonio García-Molina Riquelme, hermano mayor laico y presidente de la Muy Ilustre Cofradía de Nuestra Señora de Monserrate, a la que se adhirió expresamente el Ayuntamiento de Orihuela mediante sendos escritos de la Alcaldía-Presidencia.

Consta en el expediente el informe favorable a la declaración como Bien de Interés Cultural, con la categoría de Monumento, de la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos de Valencia y del Consell Valencià de Cultura, tal y como exige el artículo 27.5 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano.

Asimismo, se han recabado de las consellerias afectadas los informes exigidos por el artículo 43 de la Ley 5/1983, de 30 de diciembre, de la Generalitat, del Consell, a la propuesta de disposición reglamentaria, sin que por las mismas se hayan formulado objeciones al presente decreto declarativo.

En virtud de lo expuesto y de acuerdo con lo establecido en la normativa referenciada, a propuesta de la consellera de Educación, Cultura y Deporte y previa deliberación del Consell, en la reunión del día 20 de junio de 2014,

DECRETO

Artículo 1. Objeto

El presente decreto tiene por objeto declarar Bien de Interés Cultural, con la categoría de Monumento, el santuario de Nuestra Señora de Monserrate, de Orihuela; describir el mismo y sus partes integrantes, así como las pertenencias y accesorios vinculados al mismo, con la adscripción de estos últimos a la sección del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano que mejor se acomode a su naturaleza y valor cultural; determinar los valores que justifican su declaración como Bien de Interés Cultural y establecer la normativa de protección del Monumento y su entorno de protección en el articulado que a continuación se transcribe, delimitándolo literal y gráficamente en los anexos adjuntos al presente decreto.

Artículo 2. Régimen del monumento

Se atendrá a lo dispuesto en la sección segunda, Régimen de los Bienes Inmuebles de Interés Cultural, del capítulo III del título II de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, aplicable a la categoría de Monumento.

Artículo 3. Usos permitidos en el monumento

Los usos permitidos serán todos aquellos que sean compatibles con la puesta en valor y disfrute patrimonial del bien y contribuyan a la consecución de dichos fines. La autorización particularizada de uso se regirá por lo dispuesto en el artículo 18 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano.

Article 4. Règim de protecció de les pertinences i accessoris del monument

El règim de protecció de les pertinences i accessoris relacionats en el present decret s'ajustarà al que s'estableix per a esta classe de béns en la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià.

Article 5. Règim general d'intervencions en l'entorn de protecció

De conformitat amb el que disposa l'article 35 de l'esmentada Llei de Patrimoni Cultural Valencià, qualsevol intervenció de transcendència patrimonial que pretenga realitzar-se en l'entorn de protecció del monument requerirà l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de cultura. Esta autorització s'emetrà d'acord amb els criteris establits en la present normativa, i en el que no s'hi preveu, per mitjà de l'aplicació directa dels criteris previstos en l'article 39 de l'esmentada llei. La present normativa regirà amb caràcter provisional fins que es redacte el pla especial de protecció del monument i el seu entorn, i este tinga validació patrimonial.

Totes les intervencions requeriran per al tràmit d'autorització la definició precisa del seu abast, amb la documentació tècnica que els corresponga per la seua especificitat, i amb la ubicació parcel·laria i el suport fotogràfic que permeta constatar la situació de partida i la seua transcendència patrimonial.

Article 6. Excepcions al règim general d'intervencions en l'entorn de protecció

Sense perjudi del que disposa l'article anterior, per mitjà d'un informe tècnic municipal motivat, es podrà establir la no-necessitat del tràmit d'autorització prèvia en actuacions que se situen fora del present marc normatiu per falta de transcendència patrimonial, com seria el cas de les obres i instal·lacions dirigides a la mera conservació, reparació i decoració interior d'estos immobles.

En estos casos, l'Ajuntament d'Orihuela comunicarà a la Administració de la Generalitat, en el termini de deu dies, la concessió de la llicència municipal, i hi adjuntarà com a mínim l'informe tècnic que es menciona en el paràgraf anterior, un plànol d'ubicació i el suport fotogràfic que permeta constatar la situació de partida i la seua falta de transcendència patrimonial.

Article 7. Actuacions il·legals

La contravenció del que preveuen els articles anteriors determinarà la responsabilitat de l'Ajuntament d'Orihuela i/o dels causants en els termes establits en l'article 37 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià.

Article 8. Criteris d'intervenció en l'entorn de protecció del monument

1. Es mantindran les pautes de la parcel·lació històrica de l'entorn.
2. Seran mantingudes les alineacions històriques de l'edificació conservades fins a l'actualitat.
3. Els edificis tradicionals de l'entorn, pel seu alt valor ambiental i testimonial d'una arquitectura i tipologia que el caracteritza, hauran de mantindre les fatxades visibles des de la via pública, i preservar i restaurar els caràcters originaris d'estes.
4. El nombre de plantes permeses és de tres (planta baixa i dos més) i s'hi autoritzen els soterranis, però queden prohibits els semisoterranis. Els edificis que superen este nombre de plantes es regiran pel règim fora d'ordenació. A este efecte, en cas que concloga la seua vida útil, es pretenguen obres de reforma de transcendència equiparable a la reedificació, una remodelació amb eliminació de les plantes superiors o una substitució voluntària d'estos, s'aplicaran les ordenances de protecció d'esta normativa. Tot això, sense perjudi de la possible aplicació de l'article 21 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, a estos immobles.

5. L'alçària de cornisa màxima és de 10,00 metres per a tres plantes i de 7,00 metres per a dos plantes.

6. Les cobertes, d'acord amb la tipologia de la zona, seran en el cos principal de l'edifici, la profunditat edificable del qual oscil·larà entre els 8 i els 11 metres, inclinades, de teula àrab, amb un pendent comprés

Artículo 4. Régimen de protección de las pertenencias y accesorios del monumento

El régimen de protección de las pertenencias y accesorios relacionados en el presente decreto se ajustará al establecido para esta clase de bienes en la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano.

Artículo 5. Régimen general de intervenciones en el entorno de protección

De conformidad con lo dispuesto en el artículo 35 de la citada Ley de Patrimonio Cultural Valenciano, cualquier intervención de trascendencia patrimonial que pretenda realizarse en el entorno de protección del Monumento requerirá de la previa autorización de la conselleria competente en materia de cultura. Esta autorización se emitirá conforme a los criterios establecidos en la presente normativa, y en lo no contemplado en la misma, mediante la aplicación directa de los criterios contemplados en el artículo 39 de la citada ley. La presente normativa regirá con carácter provisional hasta que se redacte el plan especial de protección del monumento y su entorno y este alcance validación patrimonial.

Todas las intervenciones requerirán para su trámite autorizatorio la definición precisa de su alcance, con la documentación técnica que por su especificidad les corresponda, y con la ubicación parcelaria y el apoyo fotogràfic que permita constatar la situación de partida y su transcendencia patrimonial.

Artículo 6. Excepciones al régimen general de intervenciones en el entorno de protección

Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo anterior, mediante informe técnico municipal motivado, se podrá derivar la no necesidad de trámite autorizatorio previo en actuaciones que se sitúen fuera del presente marco normativo por falta de transcendencia patrimonial, como sería el caso de las obras e instalaciones dirigidas a la mera conservación, reparación y decoración interior de estos inmuebles.

En estos casos, el Ayuntamiento de Orihuela comunicará a la Administración de la Generalitat, en el plazo de 10 días, la concesión de la licencia municipal, adjuntando como mínimo el informe técnico que se menciona en el párrafo anterior, un plano de ubicación y el apoyo fotogràfic que permita constatar la situación de partida y su falta de transcendencia patrimonial.

Artículo 7. Actuaciones ilegales

La contravención de lo previsto en los artículos anteriores determinará la responsabilidad del Ayuntamiento de Orihuela y/o de los causantes en los términos establecidos en el artículo 37 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano.

Artículo 8. Criterios de intervención en el entorno de protección del monumento

1. Se mantendrán las pautas de la parcelación histórica del entorno.
2. Serán mantenidas las alineaciones históricas de la edificación conservadas hasta la actualidad.
3. Los edificios tradicionales del entorno, por su alto valor ambiental y testimonial de una arquitectura y tipología que caracteriza al mismo, deberán mantener las fachadas visibles desde la vía pública, preservando y restaurando los caracteres originarios de las mismas.
4. El número de plantas permitidas es de tres alturas (planta baja más dos), autorizándose los sótanos pero quedando prohibidos los semisótanos. Los edificios que superen este número de plantas se regirán por el régimen fuera de ordenación. A tal efecto, en los supuestos de que concluya su vida útil, se pretendan obras de reforma de transcendencia equiparable a la reedificación, una remodelación con eliminación de las plantas superiores o una sustitución voluntaria de los mismos, se serán de aplicación las ordenanzas de protección de esta normativa. Todo ello sin perjuicio de la posible aplicación del artículo 21 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, a estos inmuebles.
5. La altura de cornisa máxima es de 10,00 metros para tres plantas y 7,00 metros para dos plantas.
6. Las cubiertas, de acuerdo con la tipología de la zona, serán en el cuerpo principal del edificio, cuya profundidad edificable oscilará entre 8 y 11 metros, inclinadas, de teja árabe, con pendiente compren-

entre el 25 % i el 40 %, de dos aiguavessos i carener d'altura màxima de 2,25 metres respecte de la línia de cornisa. Este requisit únicament podrà ser exceptuat, amb caràcter excepcional, en aquells casos en què s'acredite l'existència d'una singular justificació historicocontextual.

7. Las nuevas edificaciones s'adequaran amb caràcter estètic a la tipologia i als acabats tradicionals d'Orihuela, i la fatxada atindrà les disposicions següents:

- a) Ràfols amb longitud màxima de volada de 35 centímetres.
  - b) Impostes, motlures, marcs, cercols, acabaments ornamentals i la resta d'elements compostius amb una longitud màxima de volada de 15 centímetres.
  - c) Buïts de fatxada de proporció vertical, amb la possible excepció de plantes baixes o cambres segons l'antropologia compositiva del municipi.
  - d) Balcons de barana metàl·lica, amb una amplària màxima de volada de 40 centímetres, 15 centímetres de vora i una longitud màxima d'1,80 metres. Es prohibeixen els miradors.
  - e) Els tancaments seran de fusta.
  - f) Es prohibeixen les persianes, excepte les persianetes exteriors enrotllables tradicionals.
8. L'ús permès en esta zona serà el residencial. S'admetran els usos següents, sempre que mostren la seua compatibilitat amb les arquitectures tradicionals de la zona:
- a) Magatzems.
  - b) Locals industrials ubicats en una planta baixa.
  - c) Locals d'oficina.
  - d) Ús comercial.
  - e) Religios.

Article 9. Preservació de la imatge i dels elements impropis

Totes les actuacions que puguen tindre incidència sobre la correcta percepció i la dignitat en l'apreciació de l'escena o del paisatge urbà del monument i el seu entorn, com seria el cas de l'afecció dels espais lliures per actuacions de reurbanització, enjardinament o plantació d'arbres, provisió de mobiliari urbà, assignació d'ús i ocupacions de la via pública, etc., o com podria ser-ho també l'afecció de la imatge arquitectònica de les edificacions per tractament de color, implantació de rètols, marquesines, tendals, instal·lacions vistes, antenes, etc., o qualssevol altres de semblant aspecte i conseqüències, hauran de sotmetre's a autorització de la conselleria competent en matèria de cultura, que resoldrà d'acord amb les determinacions de la llei i els criteris de percepció i dignitat al·ludits abans.

Queda proscriu la introducció d'anuncis o publicitat exterior als plànols de fatxada dels edificis (excepte els cartells informatius dels noms i les activitats dels edificis) que, en qualsevol de les seues accepcions, irrompa en la dita escena urbana, excepte la d'activitats culturals o esdeveniments festius que, de manera ocasional, reversible i per un temps limitat, sol·licite i obtinga autorització expressa.

Article 10. Patrimoni arqueològic

En qualsevol intervenció que afecte el subsòl de l'immoble o el seu entorn de protecció serà aplicable el règim tutelar establert en la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, per a la salvaguarda del patrimoni arqueològic.

Article 11. Delimitació de l'entorn de protecció del monument

L'entorn de protecció del monument queda definit, tant literalment com gràficament, en els annexos adjunts que formen part del present decret. La documentació complementària es troba en l'expedient corresponent.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera. Inscripció en l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià i en el Registre General de Béns d'Interès Cultural

La present declaració s'inscriurà en la Secció Primera de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià i en el Registre General de Béns d'Interès Cultural dependent de l'Administració de l'Estat, perquè hi conste.

entre el 25 % y el 40 %, a dos aguas y cubrera de altura máxima de 2,25 metros respecto de la línea de cornisa. Este requisito únicamente podrá ser dispensado, con carácter excepcional, en aquellos casos en los que se acredite la existencia de una singular justificación histórico-contextual.

7. Las nuevas edificaciones se adecuarán con carácter estético a la tipologia y acabados tradicionales de Orihuela, atendiendo la fachada a las siguientes disposiciones:

- a) Aleros con longitud máxima de vuelo de 35 centímetros.
  - b) Impostas, molduras, recercados, cinchos, remates ornamentales y demás elementos compositivos con una longitud máxima de vuelo de 15 centímetros.
  - c) Huecos de fachada de proporción vertical, con la posible excepción de plantas bajas o cambas según la antropología compositiva del municipio.
  - d) Balcones de barandilla metálica, con anchura máxima de vuelo de 40 centímetros, 15 centímetros de canto y longitud máxima de 1,80 metros. Se prohíben los miradores.
  - e) Las carpinterías serán de madera.
  - f) Se prohíben las persianas, salvo las persianillas exteriores enrollables tradicionales.
8. El uso permitido en esta zona será el residencial. Se admitirán los siguientes usos, siempre que muestren su compatibilidad con las arquitecturas tradicionales de la zona:
- a) Almacenes.
  - b) Locales industriales ubicados en una planta baja.
  - c) Locales de oficina.
  - d) Uso comercial.
  - e) Religioso.

Artículo 9. Preservación de la imagen y elementos impropios

Todas las actuaciones que puedan tener incidencia sobre la correcta percepción y la dignidad en el aprecio de la escena o paisaje urbano del monumento y su entorno, como sería el caso de la afección de los espacios libres por actuaciones de reurbanización, ajardinamiento o arbolado, provisión de mobiliario urbano, asignación de uso y ocupaciones de la vía pública, etc., o como podría serlo también la afección de la imagen arquitectónica de las edificaciones por tratamiento de color, implantación de rótulos, marquesinas, toldos, instalaciones vistas, antenas, etc., o cualesquiera otros de similar corte y consecuencias, deberán someterse a autorización de la Conselleria competente en materia de cultura, que resolverá con arreglo a las determinaciones de la Ley y los criterios de percepción y dignidad antes aludidos.

Queda proscriu la introducción de anuncios o publicidad exterior a los planos de fachada de los edificios (salvo los carteles informativos de los nombres y las actividades de los edificios) que, en cualquiera de sus acepciones, irrumpe en dicha escena urbana, salvo la de actividades culturales o eventos festivos que, de manera ocasional, reversible y por tiempo limitado, solicite y obtenga autorización expresa.

Artículo 10. Patrimonio arqueológico

En cualquier intervención que afecte al subsuelo del inmueble o su entorno de protección resultará de aplicación el régimen tutelar establecido en la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, para la salvaguarda del patrimonio arqueológico.

Artículo 11. Delimitación del entorno de protección del Monumento

El entorno de protección del Monumento queda definido, tanto literal como gráficamente, en los anexos adjuntos que forman parte del presente decreto. La documentación complementaria obra en el expediente de su razón.

DISPOSICIONES ADICIONALES

Primera. Inscripción en el Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano y en el Registro General de Bienes de Interés Cultural

La presente declaración se inscribirá en la Sección Primera del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano y en el Registro General de Bienes de Interés Cultural dependiente de la Administración del Estado, para su constancia en el mismo.

Les pertinences i els accessoris detallats en la present declaració s'inscriuran en la secció de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià que estableix el present decret.

Segona. Absència d'incidència en el gasto públic de la present disposició

La implantació i el posterior desplegament del present decret no podran tindre cap incidència en la dotació de tots i cada un dels capítols de gasto assignats a la conselleria competent en matèria de cultura, i, en tot cas, hauran de ser atesos amb els mitjans personals i materials.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única. Derogació

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposen al que estableix el present decret.

DISPOSICIÓ FINAL

Única. Entrada en vigor

El present decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de ser publicat en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

València, 20 de juny de 2014

El president de la Generalitat,
ALBERTO FABRA PART

La consellera d'Educació, Cultura i Esport,
MARÍA JOSÉ CATALÁ VERDET

ANNEX I

Dades sobre el bé objecte de la declaració.

1. Denominació

Principal: santuari de la Mare de Déu de Monserrate.
Secundària: santuari de la Verge de Monserrate.

2. Descripció (Basada principalment en el llibre *Arte e iconografía de Nuestra Señora de Monserrate* en la diòcesis de Orihuela.)

a) Immoble objecte de la declaració

El santuari de la Mare de Déu de Monserrate es troba situat extramurs de la ciutat, al barri denominat raval Roig o Rabaloch. Alberga la patrona de la ciutat, i la seua història es troba indissolublement unida a esta des d'abans de la reconquesta pels cristians. La seua arquitectura és grandiosa i pertany al barroc amb influències ja del neoclàssic.

Pascual Madoz descriu el santuari en el seu Diccionario geográfico estadístico histórico de 1845 com el més important de la ciutat d'Orihuela: «La Mare de Déu de Monserrate és, sens dubte, la de més importància; siga per la seua antiguitat, siga per la grandiositat de l'edifici; la seua imatge era venerada en temps dels sarraïns pels cristians reunits al raval Roig i l'església de Sant Joan amb el títol de Mare de Déu de la Porta, i per temor d'alguna profanació va ser amagada davall d'una campana i trobada cap a l'any 1306. Els catalans que van poblar la ciutat després de la conquesta, la van titular de Montserrat, i encara que els monjos de Catalunya del seu orde s'hi van oposar, ho va decidir a favor d'Orihuela el papa Sixt IV el 12 d'agost de 1483. Al principi li van edificar una ermita al mateix lloc on va ser trobada, que és el mateix que va ocupar la mencionada parròquia de Sant Julià, i que encara es conserva en una de les capelles de la nova església; esta es va construir a mitjan segle XVIII i va traure la porta i la fatxada principal a la plaça del mateix nom. És tan capaç, que sobre una gran nau té sis capelles a cada costat amb els respectius altars, i els quatre torals sostenen una gran i bella mitja taronja; el retaule de l'altar major és de fusta, si bé una obra completa: té orgue, pulpít, una sagristia molt espaiosa i dos torres

Las pertenencias y accesorios reseñados en la presente declaración se inscribirán en la sección del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano que establece el presente decreto.

Segunda. Ausencia de incidencia en el gasto público de la presente disposición

La implantación y posterior desarrollo del presente decreto no podrá tener incidencia alguna en la dotación de todos y cada uno de los capítulos de gasto asignados a la conselleria competente en materia de Cultura, y, en todo caso, deberán ser atendidos con sus medios personales y materiales.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

Única. Derogación

Quedan derogadas cuantas disposiciones de igual o inferior rango se opongan a lo establecido en el presente decreto.

DISPOSICIÓN FINAL

Única. Entrada en vigor

El presente decreto se publicará en el *Boletín Oficial del Estado* y entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

Valencia, 20 de junio de 2014

El president de la Generalitat,
ALBERTO FABRA PART

La consellera de Educación, Cultura y Deporte,
MARÍA JOSÉ CATALÁ VERDET

ANEXO I

Datos sobre el bien objeto de la declaración

1. Denominación

Principal: santuario de Nuestra Señora de Monserrate.
Secundaria: santuario de la Virgen de Monserrate.

2. Descripción (Basada principalmente en el libro *Arte e iconografía de Nuestra Señora de Monserrate* en la diòcesis de Orihuela.)

a) Inmueble objeto de la declaración

El santuario de Nuestra Señora de Monserrate se encuentra situado extramuros de la ciudad de Orihuela, en el barrio denominado arrabal Roig o Rabaloch. Alberga a la patrona de la ciudad, y su historia se encuentra indisolublemente unida a la misma desde antes de su reconquista por los cristianos. Su arquitectura es grandiosa y perteneciente al barroco con influencias ya del neoclásico.

Pascual Madoz describe el santuario en su Diccionario geográfico estadístico histórico de 1845 como el más importante de la ciudad de Orihuela: «La de Nuestra Señora de Monserrate es sin duda la de más importancia; ya por su antigüedad, ya por la grandiosidad del edificio; su imagen se veneraba en tiempo de los sarracenos por los cristianos reunidos en el arrabal Roig e iglesia de San Juan bajo el título de Nuestra Señora de la Puerta, y por temor de alguna profanación fue escondida debajo de una campana y encontrada por el año 1306. Los catalanes que poblaron la ciudad después de la conquista, la titularon de Montserrat, y aunque los monjes de Cataluña de su orden se opusieron a ello, lo decidió a favor de Orihuela el papa Sixto IV en 12 de agosto de 1483. Por de pronto le edificaron una ermita en el mismo sitio que fue hallada, que es el propio que ocupó la mencionada parroquia de San Julián, y que todavía se conserva en una de las capillas de la nueva iglesia; esta se construyó a mediados del siglo XVIII sacando su puerta y fachada principal a la plaza del mismo nombre. Es tan capaz, que sobre una gran nave tiene seis capillas por cada lado con sus respectivos altares, sosteniendo sus cuatros torales una grande y hermosa media naranja; el retablo del altar mayor es de madera, si bien una obra

principals de carreuat, amb una de provisional que sosté tres campanes. En esta ermita hi ha fundada una confraria composta de la majoria dels habitants de la ciutat, de l'horta i del camp: la imatge és la patrona de la població, i quan ocorre alguna calamitat pública es porta en processó a la catedral, on es col·loca al costat de l'altar major. Tots els anys se celebra la seua festivitat i novenari a la dita catedral, que comença el 8 de setembre amb un repicament de campanes, focs artificials i altres diversions públiques».

Cronologia

L'origen de la Mare de Déu de Monserrate, a l'advocació de la qual es dedica el santuari, no està provat, però hi ha diverses tradicions. Una d'estes apunta que va ser esculpida per sant Nicodem i portada a Orihuela per sant Trifó (deixeble de sant Jaume Apòstol), una altra és una crònica que assevera que van ser els gots els qui la van portar i que estos van construir una capella per a la seua devoció.

La veritat és que quan Orihuela va ser presa pels musulmans ja existia la parròquia de Sant Julià on es venerava la imatge de la Porta, que és la mateixa que hui venerem sota l'advocació de Monserrate.

La imatge va ser amagada durant la dita ocupació, i una vegada reconquistada Orihuela els cristians van decidir buscar la imatge de la Mare de Déu. Un manuscrit del 1310 relata que aquell any el so subterrani d'una campana es va sentir durant tres nits consecutives al peu de la muntanya del castell, a la part occidental, enfront del llit del riu Segura.

Foradant la penya van trobar la imatge de la Mare de Déu, de fusta d'olivera, de 42 cm d'alçada i asseguda en una cadira, que tenia en el moment de ser trobada, segons diversos manuscrits, un xiquet al braç que tenia un pardalet als dits i estava vestit de roig amb un mantell blau.

Per sorteig entre les denominacions proposades per les colònies de catalans, valencians i aragonesos residents a la ciutat, va eixir el nom de Montserrat. Posteriorment, els pares benets del convent de Montserrat de Catalunya van sostindre un pleit pel títol de la imatge. Per una sentència del papa Sixt IV, el 12 d'agost de 1483 va ser castellanitzat el nom com a Monserrate i es va crear una advocació nova.

A partir d'este moment, el primer santuari tenia l'altar major en el lloc que ocupa la capella de Crist actual; darrere d'esta s'observa una concavitat en la muntanya feta a pic que s'anomena cova de la Mare de Déu i és el lloc on va estar oculta la imatge.

El 15 d'agost de 1748, un terratrèmol va causar l'afonament de gran part del temple, i la imatge de la Mare de Déu de Monserrate va ser traslladada a la catedral. L'abril de l'any 1750, sent bisbe d'esta diòcesi Juan Elías Gómez de Terán, es van començar les obres de l'actual temple sobre l'anterior, que es va acabar en 1775. En 1776 va tornar la imatge a la nova església.

Durant els segles XVI i següents va créixer la devoció popular fins a ser declarada, a principis del segle XVII, copatrona de la ciutat, i esta declaració va ser confirmada canònicament pel Vaticà en 1920.

Descripció de l'immoble

La nova església és de planta de creu llatina i conserva restes del primitiu temple al costat de l'evangeli del creuer, on es conserva el retaule original del segle XVII a la capella de la Troballa.

L'antic temple de Sant Julià va tindre orientació nord-sud; el presbiteri es trobava en esta orientació, i l'accés quedava en posició oposada, al migdia. Per mitjà d'esta posició es podia aconseguir la comunicació amb l'antiga casa de Misericòrdia, hui desapareguda, que estava en posició contigua al santuari.

En la planta de l'edifici que constituïx el temple actual s'inscriu un rectangle l'eix longitudinal del qual té orientació nord-sud, i l'accés se situa en la posició meridional. Té una nau única dividida en cinc trams. Els alçats alternen els buits, coronats per arcs de mig punt, amb els pilars massissos que arranquen d'un sòcol de pedra negra, als quals s'adossen pilastres amb capitell d'orde corinti. Per damunt hi ha un potent entaulament amb el fris adornat, que està coronat per mitjà d'una cornisa d'una volada considerable. L'espai es tanca amb una volta de canó contínua articulada per mitjà d'arcs torals que coincidixen amb l'eix de les pilastres. En la volta s'instal·len les llunetes que permeten l'obertura de les finestres, necessàries per a la il·luminació interior.

completa: tiene órgano, púlpito, sacristía muy espaciosa y dos torres principales de sillería, con una provisional que sostiene tres campanas. En esta ermita hay fundada una cofradía compuesta de mayor de los habitantes de la ciudad, su huerta y campo: la imagen es la patrona de la población, y cuando ocurre alguna calamidad pública se lleva en procesión a la catedral, donde se coloca junto al altar mayor. Todos los años se celebra su festividad y novenario en dicha catedral, que principia en 8 de septiembre haciendo repique de campanas, fuegos artificiales y otras diversiones públicas.»

Cronología

El origen de la Virgen de Monserrate, a cuya advocación se dedica el santuario, no está probado, pero existen tradiciones diversas sobre aquel. Una de ellas apunta a que fue esculpida por San Nicodemo y traída a Orihuela por San Trifón (discípulo de Santiago Apóstol), otra es una crónica que asevera que fueron los godos y que estos construyeron una capilla para su devoción.

Lo cierto es que cuando Orihuela fue tomada por los musulmanes ya existía la parroquia de San Julián donde se veneraba la imagen de la Puerta, que es la misma que hoy veneramos bajo la advocación de Monserrate.

La imagen fue escondida durante dicha ocupación, y una vez reconquistada Orihuela los cristianos decidieron buscar la imagen de la Virgen. Un manuscrito de 1310 relata que en este año el subterráneo sonido de una campana fue oído durante tres noches consecutivas al pie del monte del castillo, en su parte occidental, frente al cauce del río Segura.

Agujereando la Peña encontraron la imagen de la Virgen, de madera de olivo, de 42 cm de altura y sentada en una silla, teniendo al ser encontrada, según varios manuscritos, un niño en su mano que tenía un pájaro en sus dedos y estaba vestido de encarnado con manto azul.

Por sorteo entre las denominaciones propuestas por las colonias de catalanes, valencianos y aragoneses residentes en la ciudad, salió el nombre de Montserrat. Posteriormente, los padres benitos del convento de Montserrat de Cataluña sostuvieron un pleito por el título de la imagen. Por una sentencia del papa Sixto IV, el 12 de agosto de 1483 fue castellanizado el nombre a Monserrate y creada una advocación nueva.

A partir de este momento, su primer santuario tenía su altar mayor en el lugar que ocupa la capilla de Cristo actual; detrás de esta se observa una concavidad en la montaña hecha a pico que se llama cueva de la Virgen y es el sitio donde estuvo oculta la imagen.

El 15 de agosto de 1748 un terremoto causó el derrumbamiento de gran parte del templo, siendo trasladada la imagen de la Virgen de Monserrate a la catedral. En abril del año 1750, siendo obispo de esta diócesis Juan Elías Gómez de Terán, se comenzaron las obras del actual templo sobre el anterior, que terminaron en 1775. En 1776 volvió la imagen a la nueva iglesia.

Durante los siglos XVI y siguientes se acrecentó la devoción popular hasta ser declarada, a principios del siglo XVII, copatrona de la ciudad, confirmándose canónicamente esta declaración por el Vaticano en 1920.

Descripción del inmueble

La nueva iglesia es de planta de cruz latina, conservando restos del primitivo templo en el lado del evangelio del crucero, donde se conserva el retaule original del siglo XVII en la capilla del Hallazgo.

El antiguo templo de San Julián tuvo orientación norte-sur; el presbiterio se encontraba en esta orientación, y el acceso quedaba en posición opuesta, a mediodía. Mediante esta posición se podía conseguir la comunicación con la antigua casa de Misericordia, hoy desaparecida, que estaba en posición contigua al santuario.

En la planta del edificio que constituye el templo actual está inscrito un rectángulo cuyo eje longitudinal tiene orientación norte-sur, estando situado el acceso en la posición meridional. Tiene nave única dividida en cinco tramos. Los alzados alternan los vanos, rematados mediante arcos de medio punto, con los machones macizos que arrancan de un zócalo de piedra negra, a los cuales se adosan pilastras con capitel de orden corintio. Por encima hay un potente entablamento con el friso adornado, que queda rematado por medio de una cornisa de vuelo considerable. El espacio se cierra mediante una bóveda de cañón corrida articulada mediante arcos torales que coinciden con el eje de las pilastres. En la bóveda se instalan los lunetos que permiten la apertura de las ventanas, necesarias para la iluminación interior.

El tram de la nau té capelles laterals, situades entre contraforts, que al seu torn queden comunicades entre si per mitjà de perforacions estretes realitzades en els mencionats elements estructurals portants. Dels cinc trams en què es dividix la nau, el primer, al costat de l'accés, és més estret. Allí les capelles laterals van ser substituïdes per les torres en forma de prisma quadrat, on s'ubiquen les campanes en un cos superior.

Les capelles laterals tenen planta quadrada. Cada una té al fons un altar en forma de retaule. La capella del costat de llevant, situada al costat del creuer, conserva la porta que al seu dia degué connectar amb la mencionada Casa de Misericòrdia.

El creuer té més amplitud i està coronat per una cúpula de mitja taronja que recolza directament, sense la transició del tambor, sobre els quatre arcs torals. L'intradós està fet de cassetons amb una divisió que rememora la disposició de les cúpules de l'antiguitat de Roma, en especial el Panteó.

Al presbiteri es troba la capella major. L'altar major és un enorme retaule, esculpit per Josep Pujol en la segona mitat del segle XVIII.

La nau transversal està coronada amb una volta de canó contínua articulada pels arcs torals. La de ponent correspon a l'antic edifici de Sant Julià, en la testera del qual es troba el retaule que presidix esta capella.

Al costat d'esta capella, darrere del presbiteri, es troba la sagristia, composta de diverses estances. Una d'estes és una nau longitudinal formada per una volta de canó contínua articulada pels arcs torals. Dóna pas a una capella la il·luminació de la qual entra per les finestres situades en l'espai interior dels arcs torals, sobre els quals, al seu torn, recolza una cúpula de mitja taronja, de huit nervis. Les parets estan lluïdes amb algeps blanc, pintat amb sanefes lineals i motius vegetals de color blau, amb alguns retocs en groc ocre, i cornises marbrejades.

Adossada al presbiteri de la nau principal hi ha una escala d'una certa amplitud, formada per dos trams en angle, que conduïx a les sales superiors, on es troba el cambril nou de la Mare de Déu de Monserrate. Al seu costat es troben diverses estances i la capella alineada amb l'eix de la nau principal. Esta capella disposa d'un altar amb gran profusió decorativa barroca, paviment ceràmic policromat i decoració de fusta i escaiola.

El retaule de la Troballa

Es troba a la capella de la Troballa i està datat en 1690, i és d'estil barroc. En la part inferior es troba la cova on es va trobar la Mare de Déu i en el seu cambril s'ubicava l'antiga Mare de Déu de Monserrate.

El retaule consta de banc o predella i de dos cossos superiors, el primer dividit en tres carrers estructurats per columnes salomòniques i el segon compost per un carrer coronat per un frontó partit amb l'emblema de la Mare de Déu de Monserrate.

En la predella es troben els quadres El naixement de Crist i L'adoració dels Reis, obres del segle XVI. Al centre s'obri un arc que dóna accés a la cova de la Troballa, que conté la imatge de la Mare de Déu en l'interior de la campana.

En el carrer central del primer cos es troba un gran buit on dóna el cambril de planta poligonal, en el qual en l'actualitat es venera la imatge del Crist de la Bona Mort.

En els carrers laterals es troben les imatges de sant Ramon i sant Pasqual adquirides en 1946. En el cos superior s'ubica el quadre La coronació de la Mare de Déu, flanquejat per columnes salomòniques.

El retaule major

És un gran retaule d'estil rococó amb gran càrrega decorativa i gran moviment amb entrants i ixents.

La seua estructura compositiva es pot dividir en tres parts: la primera seria la base; la segona, la part central, amb tres carrers conformats per pilars d'orde gegant, on s'ubica, al mig, l'arc de mig punt que alberga el cambril nou; i, la tercera, l'àtic del retaule.

S'alça sobre una base plana de marbre negre amb grans plaques de jaspi de Novelda. En el centre de l'altar s'ubica un temple de fusta sobre quatre columnes daurades sobre plintos i amb capitells compostos coronats per un frontó partit.

El tramo de la nave tiene capillas laterales, situadas entre contrafortes, que a su vez quedan comunicadas entre sí mediante estrechas perforaciones practicadas en los mencionados elementos estructurales portantes. De los cinco tramos en que se divide la nave, el primero, junto al acceso, es más estrecho. Allí las capillas laterales fueron sustituidas por las torres en forma de prisma cuadrado, donde se ubican las campanas en un cuerpo superior de las mismas.

Las capillas laterales tienen planta cuadrada. Cada una tiene al fondo un altar en forma de retablo. La capilla del lado de levante, situada junto al crucero, conserva la puerta que en su día conectaría con la mencionada Casa de Misericordia.

El crucero ofrece mayor amplitud, coronando este espacio una cúpula de media naranja que apoya directamente, sin la transición del tambor, sobre los cuatro arcos torales. El intradós está casetonado mediante una división que rememora la disposición de las cúpulas de la antigüedad de Roma, en especial el Panteón.

En el presbiterio se encuentra la capilla mayor. El altar mayor es un enorme retablo, esculpido por José Puchol en la segunda mitad del siglo XVIII.

La nave transversal se remata mediante bóveda de cañón seguido articulada por los arcos torales. La de poniente corresponde al antiguo edificio de San Julián, en cuyo testero se encuentra el retablo que preside esta capilla.

Junto a esta capilla, detrás del presbiterio, se encuentra la sacristía, compuesta de varias estancias. Una de ellas es una nave longitudinal formada por bóveda de cañón seguido articulado por los arcos torales. Da paso a una capilla cuya iluminación entra por las ventanas situadas en el espacio interior de los arcos torales, sobre los cuales, a su vez, descarga una cúpula de media naranja, en la que hace despiece de ocho nervios. Las paredes están enlucidas en yeso blanco, pintado mediante cenefas lineales y motivos vegetales de color azul, con algunos retoques en amarillo albero, y cornisas marmorizadas.

Adosada al presbiterio de la nave principal se encuentra una escalera de cierta amplitud, formada por dos tramos en ángulo, que conduce a las salas superiores, donde se encuentra el camarín nuevo de la Virgen de Monserrate. Junto a él se encuentran varias estancias y la capilla alineada con el eje de la nave principal. Esta capilla dispone de un altar con gran profusión decorativa barroca, pavimento cerámico policromado y decoración en madera y escayola.

El retablo del Hallazgo

Se encuentra en la capilla del Hallazgo y está datado en 1690, y es de estilo barroco. En su parte inferior se encuentra la cueva donde se encontró la Virgen y en su camarín se ubicaba la antigua Virgen de Monserrate.

El retablo consta de banco o predela y de dos cuerpos superiores, el primero dividido en tres calles estructuradas por columnas salomónicas y el segundo compuesto por una calle rematada por un frontón partido con el emblema de la Virgen de Monserrate.

En la predela se encuentran los lienzos de El nacimiento de Cristo y La adoración de los Reyes, obras del siglo XVI. En el centro se abre un arco que da acceso a la cueva del Hallazgo, que contiene la imagen de la Virgen en el interior de la campana.

En la calle central del primer cuerpo se encuentra un gran hueco al que recae el camarín de planta poligonal, en el que en la actualidad se venera la imagen del Cristo de la Buena Muerte.

En las calles laterales se encuentran las imágenes de san Ramón y san Pasqual adquiridas en 1946. En el cuerpo superior se ubica el lienzo La coronación de la Virgen María, flanqueado por columnas salomónicas.

El retablo mayor

Es un gran retablo de estilo rococó con gran recargamiento decorativo y gran movimiento con entrantes y salientes.

Su estructura compositiva se puede dividir en tres partes: la primera sería la base; la segunda, la parte central, con tres calles conformadas por pilares de orden gigante, donde se ubica, en medio, el arco de medio punto que alberga el camarín nuevo; y, la tercera, el ático del retablo.

Se alza sobre una base plana de mármol negro con grandes placas de jaspe de Novelda. En el centro del altar se ubica un templete de madera sobre cuatro columnas doradas sobre plintos y con capiteles compuestos coronados por un frontón partido.

En el primer cos, en els carrers laterals, es troben dos escultures de grandària quasi natural de les altres dos patrones d'Orihuela: les santes Justa i Rufina.

Les fatxadades

En l'immoble són perceptibles dos fatxadades. La principal està situada en la via pública que correspon a l'orientació a ponent. Presenta unitat en el seu aspecte, però cal diferenciar dos trams superposats en vertical. L'inferior ofereix una alçària considerable i està realitzat en un carreu de grans mides i especejament regular. Els laterals de les torres ofereixen un lleuger ressalt sobre el tram central. Ací es troba el buit d'entrada, remarcant per mitjà d'una portada retaule, format per un pis inferior i un àtic superposat. El pis inferior ofereix un pedestal o basament comú amb sengles columnes exemptes als costats del buit d'accés i pilastres en els laterals exteriors. Els quatre elements tenen capitells d'orde corinti. Per damunt hi ha un entaulament amb un frontó partit de costats corbats. L'àtic s'emmarca per mitjà de sengles columnes disposades sobre les de nivell inferior. Cap a l'interior apareixen sengles pilastres, de manera que s'invertix l'orde del cos inferior. En la cartella central es troba un motiu en baix relleu amb l'anagrama de la Mare de Déu. Corona l'àtic un entaulament d'escassa rellevància i un frontó partit que recolza sobre les columnes. Per damunt de l'entaulament i entre els costats del frontó apareix una finestra, emmarcada per mitjà d'una motlura molt plana, acabada per mitjà d'un coronament, a manera de guardapols, corbat.

En estil, el pòrtic evidencia la influència d'un cert neoclassicisme, propi del moment de la realització. Amb tot, hi ha encara una certa influència del barroc, tal com evidencia la jerarquització dels elements plans adossats als murs, a més d'aquells exempts. Utilitza la varietat en els elements petris, amb la combinació de pedra blanca i negra, a més de les incrustacions amb marbres de diferents colors.

En el tram superior de la fatxada el mur és de maçoneria amb un revestiment extern arrebossat de morter. La secció horitzontal del cos de la torre és més reduïda, igual que la tercera, on se situen les campanes. El tram central ofereix un immafront format per un perfil en corba.

Més amunt sobreix el que servix d'acabament a la nau central, igualment seguint corbes i contracorbes.

La fatxada del migdia és un element pla i opac, resolt per mitjà de fàbrica de carreuat. Arriba a l'altura del cos inferior de la fatxada principal. Per damunt s'observen els contraforts, formats per prismes primos.

En esta fatxada del migdia hi ha una segona porta, de traçat més modest. El buit està emmarcat per mitjà d'una motlura d'escàs relleu i entitat. Sobre este buit hi ha un frontó que es corba en el tram central, que permet la col·locació de l'escut amb el lema de la Mare de Déu de Monserrate, la roca i la serra.

En el cantó, als peus de la torre sud es troba un gran escut amb les armes del bisbe Juan Elías Gómez de Terán.

b) Parts integrants

Nau principal i capelles adjacents.
Creuer i braços, restes de la primitiva església de Sant Julià.
Sagristia i antesagristia
Portades amb els escuts del santuari i l'escut del bisbe Gómez de Terán.

Capella de la Troballa amb la gruta de la Troballa.
Cambriol antic darrere de la capella de la Troballa amb escala des de la sagristia.

Cambriol nou, vestidor de la Mare de Déu i escala d'accés, darrere del presbiteri.

Cripta.
Reixa de ferro, dissenyada per José María Moreno Tovillas (1878), i pilars de pedra que tanquen el carreró annex al santuari.

c) Elements ornamentals integrants, pertinences i accessoris

c.1. Elements integrants
Portada arquitectònica, d'accés principal al santuari, realitzada en pedra calcària llaurada, marbre roig i negre (1788-1789). Número d'identificació: 03.34.099-023-0147.

En el primer cuerpo, en las calles laterales, se hallan dos esculturas de tamaño casi natural de las otras dos patronas de Orihuela: las Santas Justa y Rufina.

Las fachadas

En el inmueble son perceptibles dos fachadas. La principal está situada en la vía pública que corresponde a la orientación a poniente. Presenta unidad en su aspecto, pero hay que diferenciar dos tramos superpuestos en vertical. El inferior ofrece una altura considerable y está realizado en una sillería de gran tamaño y despiece regular. Los laterales de las torres ofrecen un ligero resalte sobre el tramo central. Aquí se encuentra el hueco de entrada, remarcado mediante una portada retablo, formado por un piso inferior y un ático superpuesto. El piso inferior ofrece un pedestal o basamento común con sendas columnas exentas a los lados del hueco de acceso, siendo pilastras en los laterales exteriores. Los cuatro elementos tienen capiteles de orden corintio. Por encima apoya un entablamento con frontón partido de lados curvados. El ático se enmarca por medio de sendas columnas dispuestas sobre las de nivel inferior. Hacia el interior aparecen sendas pilastras, de manera que se invierte el orden del cuerpo inferior. En la cartela central se encuentra un motivo en bajorrelieve con el anagrama de la Virgen María. Remata el ático un entablamento de escasa relevancia y un frontón partido que apoya sobre las columnas. Por encima del entablamento y entre los lados del frontón aparece una ventana, enmarcada mediante una moldura muy plana, terminada mediante un remate, a modo de guardapolvo, curvado.

En estilo, el pòrtic evidencia la influencia de un cierto neoclasicismo, propio del momento de la realización. Con todo, hay todavía cierta influencia del barroco, tal como evidencia la jerarquización de los elementos planos adosados a los muros, además de aquellos exentos. Utiliza la variedad en los elementos pétreos, con la combinación de piedra blanca y negra, además de las incrustaciones con mármoles de diferentes colores.

En el tramo superior de la fachada el muro está construido en mampostería, siendo el revestimiento externo un enfoscado de mortero. La sección horizontal del cuerpo de la torre es más reducida, al igual que la tercera, donde se sitúan las campanas. El tramo central ofrece un immafronte formado por un perfil en curva.

A mayor altura sobresale el que sirve de remate a la nave central, igualmente siguiendo curvas y contracurvas.

La fachada del mediodía es un elemento plano y opaco, resuelto mediante fábrica de sillería. Alcanza la altura del cuerpo inferior de la fachada principal. Por encima se aprecian los contrafuertes, formados por delgados prismas.

En esta fachada del mediodía hay una segunda puerta, de trazado más modesto. El hueco está enmarcado mediante una moldura de escaso relieve y entidad. Sobre el mismo hay un frontón que se curva en el tramo central y permite la colocación del escudo con el lema de la Virgen de Monserrate, la roca y la sierra.

En la esquina a los pies de la torre sur se encuentra un gran escudo con las armas del obispo Don Juan Elías Gómez de Terán.

b) Partes integrantes

Nave principal y capillas adyacentes.
Crucero y brazos, restos de la primitiva iglesia de San Julián.
Sacristía y antesacristía.
Portadas con los escudos del santuario y el escudo del obispo Gómez de Terán.

Capilla del Hallazgo con la gruta del Hallazgo.
Camarín antiguo detrás de la capilla del Hallazgo con escalera desde sacristía.

Camarín nuevo, vestidor de la Virgen y escalera de acceso, detrás del presbiterio.

Cripta.
Verja de hierro, diseñada por José María Moreno Tovillas (1878), y pilares de piedra que cierran el callejón anexo al santuario.

c) Elementos ornamentales integrantes, pertenencias y accesorios

c.1. Elementos integrantes
Portada arquitectònica, de acceso principal al santuario, realizada en piedra caliza labrada, mármol rojo y negro (1788-1789). Número de identificación: 03.34.099-023-0147.

Medalló escultòric amb l'emblema de la Mare de Déu de Monserrate de marbre llaurat, que presidix la portada principal (1788-1789). Número d'identificació: 03.34.099-023-0222.

Porta d'accés principal. Fusta i ferro forjat (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0061.

Escut heràldic del bisbe Gómez de Terán. Pedra treballada (1756), situat en la fatxada sud. L'escut procedix de la casa de Misericòrdia. Número d'identificació: 03.34.099-023-0148.

Pilars de pedra i reixa de ferro forjat situada en la fatxada lateral sud del santuari, a l'altura de l'escut del bisbe Gómez de Terán, entre el santuari i el col·legi Mare de Déu de la Porta (1878), dissenyada per José María Moreno Tovillas, ajudant d'obres públiques. Número d'identificació: 03.34.099-023-0288.

Portada arquitectònica de l'accés al creuer, costat de l'epístola, de pedra treballada (1750-1775), anònim valencià. Número d'identificació: 03.34.099-023-0066.

Porta d'accés al creuer, al costat de l'epístola. Fusta i ferro forjat (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0062.

Dos penells de ferro forjat. Coronen les torres campanar que flanquegen la fatxada principal del santuari (1933). Número d'identificació: 03.34.099-023-0221.

Parella de portes d'accés als campanars des dels peus del temple, de fusta i ferro forjat (segle XVIII).

Número d'identificació: 03.34.099-023-0063 (costat de l'epístola) i 03.34.099-023-0064 (costat de l'evangeli).

Grafit (textos i dibuixos) de diferents cronologies, posteriors a 1775, sobre les parets de l'escala d'accés al campanar. Número d'identificació: 03.34.099-023-0275.

Campana Ave Maria, de bronze fos (ca. 1450), de 26 cm de diàmetre i 12,5 kg de pes, ubicada en la sagristia. Número d'identificació: 03.34.099-023-0278.

Campana Virgen de Monserrate, de bronze fos (1675), de 45 cm de diàmetre i 53 kg de pes, ubicada en la torre campanar nord. Número d'identificació: 03.34.099-023-0279.

Campana María de Monserrate, de bronze fos (1776), de 71 cm de diàmetre i 207 kg de pes, ubicada en la torre campanar nord. Número d'identificació: 03.34.099-023-0280.

Campana María de la Puerta, de bronze fos (fonedor: Vicente Domingo Rosas, 1890), de 68 cm de diàmetre i 182 kg de pes, ubicada en la torre campanar sud. Número d'identificació: 03.34.099-023-0281.

Orgue. Fusta i metall. Obra de Juan Amezúa (1872). Número d'identificació: 03.34.099-023-0001.

Barana del cor de fusta policromada i daurada (1750-1775), anònim alacantí. Número d'identificació: 03.34.099-023-0057.

Conjunt de sis penjants, en la volta de la nau i l'absis, d'algeps daurat i policromat (ca. 1875), anònim alacantí. Números d'identificació: 03.34.099-023-0002 (representa l'anagrama de Maria; amb dos penjants), 03.34.099-023-0003 (representa la creu de sant Jaume), 03.34.099-023-0004 (representen les armes d'Orihuela), 03.34.099-023-0005 (representa una campana), 03.34.099-023-0006 (representa la muntanya serrada).

Penjant que representa una rosa, a la volta del creuer, costat de l'epístola, d'algeps daurat i policromat (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0007.

Conjunt de catorze medallons, sobre els arcs de les capelles laterals i dels accessos a la sagristia i el magatzem, d'algeps platejat, daurat i policromat (1750-1775). Números d'identificació: 03.34.099-023-0008 (representa una palmera), 03.34.099-023-0009 (representa un espill), 03.34.099-023-00010 (representa la torre de David), 03.34.099-023-00011 (representa una font segellada), 03.34.099-023-0012 (representa una assutzena), 03.34.099-023-0013 (representa la porta del cel), 03.34.099-023-0014 (representa el sol), 03.34.099-023-0015 (representa la lluna), 03.34.099-023-0016 (representa una estrella de mar), 03.34.099-023-0017 (representa un roser), 03.34.099-023-0018 (representa un pou d'aigües vives), 03.34.099-023-0019 (representa una ciutat murallada), 03.34.099-023-0020 (representa un tron) i 03.34.099-023-0021 (representa un ciprer).

Ornamentació escultòrica de l'interior de la cúpula i el tambor del creuer de l'església amb motius geomètrics i vegetals, d'algeps daurat i

Medallón escultórico con el emblema de la Virgen de Monserrate en mármol labrado, que preside la portada principal (1788-1789). Número de identificación: 03.34.099-023-0222.

Puerta de acceso principal. Madera y hierro forjado (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0061.

Escudo heráldico del obispo Gómez de Terán. Piedra labrada (1756), situado en la fachada sur. El escudo procede de la Casa de Misericordia. Número de identificación: 03.34.099-023-0148.

Pilares de piedra y verja de hierro forjado situada en la fachada lateral sur del santuario, a la altura del escudo del obispo Gómez de Terán, entre el santuario y el colegio Virgen de la Puerta (1878), diseñada por José María Moreno Tovillas, ayudante de obras publicas. Número de identificación: 03.34.099-023-0288.

Portada arquitectónica del acceso al crucero, lado de la epístola, en piedra labrada (1750-1775), anónimo valenciano. Número de identificación: 03.34.099-023-0066.

Puerta de acceso al crucero, en el lado de la epístola. Madera y hierro forjado (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0062.

Dos veletas de hierro forjado. Rematan las torres-campanario que flanquean la fachada principal del santuario (1933). Número de identificación: 03.34.099-023-0221.

Pareja de puertas de acceso a los campanarios desde los pies del templo, en madera y hierro forjado (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0063 (lado de la epístola) y 03.34.099-023-0064 (lado del evangelio).

Grafitis (textos y dibujos) de diferentes cronologías, posteriores a 1775, sobre las paredes de la escalera de acceso al campanario. Número de identificación: 03.34.099-023-0275.

Campana Ave María, de bronce fundido (ca. 1450), de 26 cm de diámetro y 12,5 kg de peso, ubicada en la sacristía. Número de identificación: 03.34.099-023-0278.

Campana Virgen de Monserrate, de bronce fundido (1675), de 45 cm de diámetro y 53 kg de peso, ubicada en la torre campanario norte. Número de identificación: 03.34.099-023-0279.

Campana María de Monserrate, de bronce fundido (1776), de 71 cm de diámetro y 207 kg de peso, ubicada en la torre campanario norte. Número de identificación: 03.34.099-023-0280.

Campana María de la Puerta, de bronce fundido (fundidor: Vicente Domingo Rosas, 1890), de 68 cm de diámetro y 182 kg de peso, ubicada en la torre campanario sur. Número de identificación: 03.34.099-023-0281.

Órgano. Madera y metal. Obra de Juan Amezúa (1872). Número de identificación: 03.34.099-023-0001.

Barandilla del coro en madera policromada y dorada (1750-1775), anónimo alacantino. Número de identificación: 03.34.099-023-0057.

Conjunto de seis pinjantes, en la bóveda de la nave y el ábside, en yeso dorado y policromado (ca. 1875), anónimo alacantino. Números de identificación: 03.34.099-023-0002 (representando el anagrama de María; con dos pinjantes), 03.34.099-023-0003 (representando la cruz de Santiago), 03.34.099-023-0004 (representando las armas de Orihuela), 03.34.099-023-0005 (representando una campana), 03.34.099-023-0006 (representando el monte serrado).

Pinjante representando rosa, en la bóveda del crucero, lado de la epístola, en yeso dorado y policromado (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0007.

Conjunto de catorce medallones, sobre los arcos de las capillas laterales y de los accesos a la sacristía y el almacén, en yeso plateado, dorado y policromado (1750-1775). Números de identificación: 03.34.099-023-0008 (representando palmera), 03.34.099-023-0009 (representando un espejo), 03.34.099-023-00010 (representando la torre de David), 03.34.099-023-00011 (representando una fuente sellada), 03.34.099-023-0012 (representando una azucena), 03.34.099-023-0013 (representando la puerta del cielo), 03.34.099-023-0014 (representando el sol), 03.34.099-023-0015 (representando la luna), 03.34.099-023-0016 (representando una estrella de mar), 03.34.099-023-0017 (representando un rosal), 03.34.099-023-0018 (representando un pozo de aguas vivas), 03.34.099-023-0019 (representando una ciudad amurallada), 03.34.099-023-0020 (representando un trono) y 03.34.099-023-0021 (representando un ciprés).

Ornamentación escultórica del interior de la cúpula y el tambor del crucero de la iglesia, representando motivos geométricos y vegetales,

policromat (1750-1775). Números d'identificació: 03.34.099-023-0022 (cúpula) i 03.34.099-023-0023 (tambor).

Conjunt de dotze capitells de pilastra d'algeps daurat i policromat (1750-1775). Anònim alacantí. Números d'identificació: 03.34.099-023-0024 (representa una au; en són dos), 03.34.099-023-0025 (representa la muntanya serrada; en són dos), 03.34.099-023-0026 (representa l'anagrama de Maria coronat i sostingut per querubins; en són dos), 03.34.099-023-0027 (representa un pelicà; en són quatre) i 03.34.099-023-0028 (representa la muntanya serrada i la creu de sant Jaume; en són dos).

Ornamentació escultòrica amb l'anagrama de Maria, sobre la porta d'accés al magatzem, d'algeps daurat i policromat (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0033.

Ornamentació escultòrica amb l'escut de Monserrate, sobre la porta d'accés a la sagristia, d'algeps daurat i policromat (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0034.

Parella de piques d'aigua beneïda de marbre roig de Novelda (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0035.

Penjant de la cúpula del creuer de l'església, de fusta tallada, daurada, platejada i policromada (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0036.

Penjant en la volta del creuer, costat de l'evangeli, amb motius vegetals i geomètrics. Fusta daurada i policromada (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0272.

Conjunt de huit xicotets penjants d'algeps daurat i policromat situats en les voltes de la nau, el presbiteri i el creuer, amb motius vegetals i geomètrics (1750-1775). Números d'identificació: 03.34.099-023-0273.00 (conjunt), 03.34.099-023-0273.01, 03.34.099-023-0273.02, 03.34.099-023-0273.03, 03.34.099-023-0273.04, 03.34.099-023-0273.05, 03.34.099-023-0273.06, 03.34.099-023-0273.07, 03.34.099-023-0273.08.

Conjunt de quatre capitells de pilastra d'algeps daurat situats en la volta del braç del creuer que dona trànsit a la capella de la Troballa (1750-1775), al costat de l'evangeli. Números d'identificació: 03.34.099-023-0274.00 (conjunt), 03.34.099-023-0273.01, 03.34.099-023-0273.02, 03.34.099-023-0273.03, 03.34.099-023-0273.04.

Conjunt de dos mitjos penjants xicotets d'algeps daurat i policromat situats en les voltes del creuer de l'església amb motius vegetals i geomètrics (1750-1775). Números d'identificació: 03.34.099-023-0276.00 (conjunt), 03.34.099-023-0276.01, 03.34.099-023-0276.02.

Conjunt de dos xicotets penjants d'algeps daurat i policromat situats en les voltes del creuer, amb motius vegetals i geomètrics (1750-1775). Números d'identificació: 03.34.099-023-0277.00 (conjunt), 03.34.099-023-0277.01, 03.34.099-023-0277.02.

Conjunt ornamental del retaule de l'altar major, de fusta tallada, estucada, policromada, daurada i platejada. Disseny atribuït a fra Antoni de Villanueva, obra dels escultors Josep Pujol Rubio (part escultòrica del retaule) i Francesc Torres (l'estructura) entre 1769 i final del segle XVIII. Número d'identificació: 03.34.099-023-0039 (retaule), 03.34.099-023-0029 (medalló amb la representació escultòrica de l'Anunciació), 03.34.099-023-0030 (medalló amb la representació escultòrica de la Visitació), 03.34.099-023-0031 (escultura de ple volum que representa santa Justa), 03.34.099-023-0032 (escultura de ple volum que representa santa Rufina); 03.34.099-023-0146 (oli sobre tela extensible que representa l'exaltació de la Mare de Déu de Monserrate, d'autor desconegut, 1806); 03.34.099-023-0275.00 (conjunt escultòric al·legòric de la troballa de la Mare de Déu de Monserrate presidit per la Glòria Divina).

Presbiteri de l'altar major, parella de grues que representen un àngel, de ferro forjat, daurat i platejat (final segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0037.

Presbiteri de l'altar major, parella de grues que representen un ocell, de ferro forjat i daurat, d'anònim alacantí, (final segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0038.

Parella de grues de ferro forjat i daurat de la cornisa del presbiteri de l'altar major. Número d'identificació: 03.34.099-023-0238.

Cancell del presbiteri de l'altar major, de bronze daurat (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0049.

Conjunt de quatre olis sobre tela de les petxines de la cúpula de l'església, obra d'Antoni de Villanueva (ca. 1776-1780). Número d'identificació: 03.34.099-023-0040 (representa sant Ambrosi); 03.34.099-

en yeso dorado y policromado (1750-1775). Números de identificación: 03.34.099-023-0022 (cúpula) y 03.34.099-023-0023 (tambor).

Conjunto de doce capiteles de pilastra en yeso dorado y policromado (1750-1775). Anónimo alicantino. Números de identificación: 03.34.099-023-0024 (representando un ave; son dos), 03.34.099-023-0025 (representando el monte serrado; son dos), 03.34.099-023-0026 (representando el anagrama de María coronado y sostenido por querubines; son dos), 03.34.099-023-0027 (representando un pelicano; son cuatro) y 03.34.099-023-0028 (representando el monte serrado y la cruz de Santiago; son dos).

Ornamentación escultórica con el anagrama de María, sobre la puerta de acceso al almacén, en yeso dorado y policromado (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0033.

Ornamentación escultórica con escudo de Monserrate, sobre la puerta de acceso a la sacristía, en yeso dorado y policromado (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0034.

Pareja de pilas de agua bendita en mármol rojo de Novelda (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0035.

Pinjante de la cúpula del crucero de la iglesia, en madera tallada, dorada, plateada y policromada (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0036.

Pinjante en bóveda del crucero, lado del evangelio, representando motivos vegetales y geométricos. Madera dorada y policromada (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0272.

Conjunto de ocho pequeños pinjantes en yeso dorado y policromado situados en bóvedas de la nave, el presbiterio y el crucero, representando motivos vegetales y geométricos (1750-1775). Números de identificación: 03.34.099-023-0273.00 (conjunto), 03.34.099-023-0273.01, 03.34.099-023-0273.02, 03.34.099-023-0273.03, 03.34.099-023-0273.04, 03.34.099-023-0273.05, 03.34.099-023-0273.06, 03.34.099-023-0273.07, 03.34.099-023-0273.08.

Conjunto de cuatro capiteles de pilastra en yeso dorado situados en la bóveda del brazo del crucero que da tránsito a la capilla del Hallazgo (1750-1775), en el lado del evangelio. Números de identificación: 03.34.099-023-0274.00 (conjunto), 03.34.099-023-0273.01, 03.34.099-023-0273.02, 03.34.099-023-0273.03, 03.34.099-023-0273.04.

Conjunto de dos medios pequeños pinjantes en yeso dorado y policromado situados en bóvedas del crucero de la iglesia, representando motivos vegetales y geométricos (1750-1775). Números de identificación: 03.34.099-023-0276.00 (conjunto), 03.34.099-023-0276.01, 03.34.099-023-0276.02.

Conjunto de dos pequeños pinjantes en yeso dorado y policromado situados en las bóvedas del crucero, representando motivos vegetales y geométricos (1750-1775). Números de identificación: 03.34.099-023-0277.00 (conjunto), 03.34.099-023-0277.01, 03.34.099-023-0277.02.

Conjunto ornamental del retablo del altar mayor, en madera tallada, estucada, policromada, dorada y plateada. Diseño atribuido a fray Antonio de Villanueva, obra de los escultores, José Puchol Rubio (parte escultórica de retablo) y Francisco Torres (la estructura), entre 1769 y finales del siglo XVIII. Número de identificación: 03.34.099-023-0039 (retablo), 03.34.099-023-0029 (medallón con representación escultórica de la Anunciación), 03.34.099-023-0030 (medallón con representación escultórica de la Visitación), 03.34.099-023-0031 (escultura de bulto redondo representando a Santa Justa), 03.34.099-023-0032 (escultura de bulto redondo representando a Santa Rufina); 03.34.099-023-0146 (óleo sobre lienzo bocaporte representando la exaltación de la Virgen de Monserrate, de autor desconocido, 1806); 03.34.099-023-0275.00 (conjunto escultórico alegórico del hallazgo de la Virgen de Monserrate presidido por la Gloria Divina).

Presbiterio del altar mayor, pareja de grúas representando ángel, en hierro forjado, dorado y plateado (finales siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0037.

Presbiterio del altar mayor, pareja de grúas representando pájaro, en hierro forjado y dorado, anónimo alicantino, (finales siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0038.

Pareja de grúas de hierro forjado y dorado de la cornisa del presbiterio altar mayor. Número de identificación: 03.34.099-023-0238.

Cancel del presbiterio del altar mayor, en bronce dorado (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0049.

Conjunto de cuatro óleos sobre lienzo de las pechinas de la cúpula de la iglesia, obra de Antonio de Villanueva (ca. 1776-1780). Número de identificación: 03.34.099-023-0040 (representando a San Ambro-

023-0041 (representa sant Agustí); 03.34.099-023-0042 (representa sant Gregori el Gran); 03.34.099-023-0043 (re-presenta sant Jeroni).

Altar d'obra del creuer de l'església, costat de l'epístola, sota l'advocació de sant Josep, en marbre, fusta i algeps, daurat i policromat (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0050.

Làpida sepulcral de la casa de José Soler del Olmo Bueno y Leonís (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0051.

Tres portes d'accés a la sagristia des del creuer i el presbiteri de l'església, de fusta i ferro forjat (ca. 1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0052.

Base de púlpit de fusta policromada i marbre roig de Novelda (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0053 (base) i 03.34.099-023-0217 (el tornaveu i l'ampit són de postguerra).

Altars d'obra de fusta i algeps daurat i policromat sota les advocacions de sant Ignasi de Loiola, sant Francesc Xavier i sant Gaietà (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0055.

Altar d'obra de fusta i algeps colrat i policromat sota l'advocació de sant Cristòfol (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0056.

Altar d'obra del beat Joan Pau II, abans dels sants metges sant Cosme i sant Damià, de fusta i algeps, policromat i daurat (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0212.

Altar d'obra de la Mare de Déu del Carme, de fusta i algeps, policromat i daurat (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0213.

Altar d'obra del Sagrat Cor de Jesús, de fusta i algeps, policromat i daurat (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0214.

Altar d'obra de fusta i algeps, policromat i daurat, sota l'advocació de santa Rita, a la capella de la Troballa (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0058.

Altar d'obra de fusta i algeps, policromat i daurat, sota l'advocació de la Mare de Déu dels Remeis, a la capella de la Troballa (segles XVIII-XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0059.

Conjunt del retaule de la capella de la Troballa, de fusta tallada, daurada i policromada, obra d'Antonio Caro el Vell, escultor, i Francisco Heredia, pintor i daurador (1675-1677). Números d'identificació: 03.34.099-023-0069.00 (retaule), 03.34.099-023-0069.01 (predella amb la representació, en oli sobre taula, de l'adoració dels Reis), 03.34.099-023-0069.02 (predella amb la representació de la Nativitat en oli sobre taula), 03.34.099-023-0069.03 (oli sobre taula que representa la coronació de la Mare de Déu de l'àtic del retaule), 03.34.099-023-0069.04 (oli sobre taula que representa angelots i motius vegetals, en les bases de les columnes del retaule de la capella de la Troballa). Predella, fragment d'este retaule de la capella de la Troballa, situat en una altra capella, 03.34.099-023-0068.

Dos escultures de ple volum individuals que representen sengles àngels, de fusta tallada, estucada, policromada i daurada. Obra de l'escultor Josep Pujol Rubio (segona mitat del segle XVIII). Originalment estaven integrades en la part superior de l'altar major i en l'actualitat es troben en la cova de la capella de la Troballa. Número d'identificació: 03.34.099-023-0289.

Parella de grues amb cap de drac, de ferro forjat i daurat, anònim alacantí (final del segle XVII). Situada a la capella de la Troballa. Número d'identificació: 03.34.099-023-0070.

Conjunt d'ornamentació pictòrica en oli sobre tela de les llunetes i les petxines de la capella de la Troballa, atribuït al pintor Bartomeu Albert (ca. 1690). Números d'identificació: 03.34.099-023-0071 (representa l'Assumpció de la Mare de Déu, sobre una petxina), 03.34.099-023-0072 (representa el Pentecostés, sobre una petxina), 03.34.099-023-0073 (representa l'esposori de la Mare de Déu, sobre una petxina), 03.34.099-023-0074 (representa la presentació de Maria al Temple, sobre una petxina), 03.34.099-023-0075 (representa l'Anunciació, sobre una lluneta), 03.34.099-023-0076 (representa la Visitació, sobre una lluneta), 03.34.099-023-0077 (representa l'exaltació de la Mare de Déu de Monserrate, en la lluneta de dalt del retaule).

Conjunt d'ornamentació escultòrica en relleu de l'interior de la cúpula de la capella de la Troballa, amb motius vegetals i al·legòrics,

sio); 03.34.099-023-0041 (representando a San Agustín); 03.34.099-023-0042 (representando a San Gregorio Magno); 03.34.099-023-0043 (representando a San Jerónimo).

Altar de albañilería del crucero de la iglesia, lado de la epístola, bajo la advocación de san José, en mármol, madera y yeso, dorado y policromado (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0050.

Lápida sepulcral de la casa de José Soler del Olmo Bueno y Leonís (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0051.

Tres puertas de acceso a la sacristía desde el crucero y el presbiterio de la iglesia, en madera y hierro forjado (ca. 1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0052.

Base de púlpito en madera policromada y mármol rojo de Novelda (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0053 (base) y 03.34.099-023-0217 (el tornavoz y el pretil son de postguerra).

Altars de albañilería en madera y yeso dorado y policromado bajo las advocaciones de san Ignacio de Loyola, san Francisco Javier y san Cayetano (mediados siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0055.

Altar de albañilería en madera y yeso corlado y policromado bajo advocación de san Cristóbal (mediados del siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0056.

Altar de albañilería del beato Juan Pablo II, antes de los santos médicos san Cosme y san Damián, en madera y yeso, policromado y dorado (mediados del siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0212.

Altar de albañilería de la Virgen del Carmen, en madera y yeso, policromado y dorado (mediados del siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0213.

Altar de albañilería del Sagrado Corazón de Jesús, en madera y yeso, policromado y dorado (mediados del siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0214.

Altar de albañilería en madera y yeso, policromado y dorado, bajo advocación de santa Rita, en la capilla del Hallazgo (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0058.

Altar de albañilería en madera y yeso, policromado y dorado, bajo advocación de la Virgen de los Remedios, en la capilla del Hallazgo (siglos XVIII-XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0059.

Conjunto del retablo de la capilla del Hallazgo, en madera tallada, dorada y policromada, obra de Antonio Caro «el Viejo», escultor, y Francisco Heredia, pintor y dorador (1675-1677). Números de identificación: 03.34.099-023-0069.00 (retablo), 03.34.099-023-0069.01 (predela representando, en óleo sobre tabla, la adoración de los Reyes), 03.34.099-023-0069.02 (predela representando la Natividad en óleo sobre tabla), 03.34.099-023-0069.03 (óleo sobre tabla representando la coronación de la Virgen del ático del retablo), 03.34.099-023-0069.04 (óleo sobre tabla representando angelotes y motivos vegetales, en las bases de las columnas del retablo de la capilla del Hallazgo). Predela, fragmento de este retablo de la capilla del Hallazgo, situado en otra capilla, 03.34.099-023-0068.

Dos esculturas de bulto redondo individuales representando sendos ángeles, en madera tallada, estucada, policromada y dorada. Obra del escultor José Puchol Rubio (segunda mitad de siglo XVIII). Originalmente estaban integradas en la parte superior del altar mayor y en la actualidad se encuentran en la cueva de la capilla del Hallazgo. Número de identificación: 03.34.099-023-0289.

Pareja de grúas con cabeza de dragón, en hierro forjado y dorado, anónimo alicantino (finales s. XVII). Situada en la capilla del Hallazgo. Número de identificación: 03.34.099-023-0070.

Conjunto de ornamentación pictórica en óleo sobre lienzo de los lunetos y las pechinas de la capilla del Hallazgo, atribuido al pintor Bartolomé Albert (ca. 1690). Números de identificación: 03.34.099-023-0071 (representando la Asunción de la Virgen, sobre una pechina), 03.34.099-023-0072 (representando el Pentecostés, sobre pechina), 03.34.099-023-0073 (representando los desposorios de la Virgen, sobre una pechina), 03.34.099-023-0074 (representando la presentación de María en el Templo, sobre una pechina), 03.34.099-023-0075 (representando la Anunciación, sobre un luneto), 03.34.099-023-0076 (representando la Visitación, sobre un luneto), 03.34.099-023-0077 (representando la exaltación de la Virgen de Monserrate, en el luneto sobre el retablo).

Conjunto de ornamentación escultórica en relieve del interior de la cúpula de la capilla del Hallazgo, representando motivos vegetales

d'algeps daurat i policromat (ca. 1690). Números d'identificació: 03.34.099-023-0078.00 (conjunt), 03.34.099-023-0078.01 (escultura en relleu que representa un querubí amb la muntanya serrada), 03.34.099-023-0078.02 (representa un querubí amb un caragol de mar), 03.34.099-023-0078.03 (representa un escut amb una lluna), 03.34.099-023-0078.04 (representa un escut amb un sol) i 03.34.099-023-0078.05 (representa un escut amb estrelles).

Porta d'accés al cambril de la capella de la Troballa, de fusta i ferro forjat (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0065.

Taulells de la contrapetja de l'escala d'accés al cambril del retaule de la capella de la Troballa (1690). Número d'identificació: 03.34.099-023-0226.

Finestra de fusta amb ferramentes de forja, sobre l'escala d'accés al cambril del retaule de la capella de la Troballa (1690). Número d'identificació: 03.34.099-023-0220.

Paviment de taulells del cambril de la capella de la Troballa (ca. 1690). Número d'identificació: 03.34.099-023-0219.

Cambril del retaule de la capella de la Troballa. Fusta tallada, policromada i daurada amb vidriera emplomada. Obra de Jusepe Rufete, escultor (ca. 1690). Números d'identificació: 03.34.099-023-0218.00 (conjunt del cambril), 03.34.099-023-0218.01 (floró del sostre), 03.34.099-023-0218.02 (fris i cornisa), 03.34.099-023-0218.03 (pilastres), 03.34.099-023-0218.04 (panells decoratius), 03.34.099-023-0218.05 (sis vidrieres) i 03.34.099-023-0218.06 (coberta).

Làpida sepulcral de Juan Joseph Fernández, (1758). Número d'identificació: 03.34.099-023-0060.

Barana de l'escala d'accés al cambril de la Mare de Déu, de fusta tallada, colrada i policromada (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0136.

Porta d'accés al cambril de la Mare de Déu de fusta i ferro forjat (segles XVIII –fulles– i XX –intradós del buit–). Número d'identificació: 03.34.099-023-0130.

Paviment de taulellet esmaltat i policromat del cambril de la Mare de Déu (1790-1795). Número d'identificació: 03.34.099-023-0125.

Paviment de taulellet esmaltat i policromat del cambril de la Mare de Déu (1790-1795). Número d'identificació: 03.34.099-023-0126.

Reixa de ferro forjat del cambril de la Mare de Déu (1750-1775). Número d'identificació: 03.34.099-023-0203.

Conjunt de quatre medallons escultòrics en relleu de les petxines del cambril de la Mare de Déu, d'algeps daurat, platejat i policromat. Número d'identificació: 03.34.099-023-0132 (representa la muntanya serrada), 03.34.099-023-0133 (representa una campana), 03.34.099-023-0134 (representa l'anagrama de Maria), 03.34.099-023-0135 (representa una estrella).

Finestra del vestidor de la Mare de Déu. Fusta i ferro forjat (1790-1795). Número d'identificació: 03.34.099-023-0087.

Ornamentació d'algeps policromat del cupulí de la sagristia, anònim alacantí (segle XVIII).

Número d'identificació: 03.34.099-023-0142.

Pica baptismal de pedra calcària llaurada procedent, segons la tradició, de l'antiga església de Sant Julià (segles XIV-XV). Número d'identificació: 03.34.099-023-0140.

Calaixera de la sagristia de fusta i llautó, anònim alacantí (final segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0141.

Aiguamans de pedra calcària llaurada amb figura antropomorfa, anònim alacantí (segles XVII-XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0139.

c.2 Pertinences o accessoris que s'inscriuen en la secció 1a de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià

Conjunt de tretze olis sobre tela que representen l'apostolat (final del segle XVII – principi del XVIII), situats a la nau de l'església. Números d'identificació: 03.34.099-023-0044 (representa l'apòstol sant Pere), 03.34.099-023-0045 (representa sant Pau), 03.34.099-023-0162 (representa l'apòstol sant Tomàs), 03.34.099-023-0163 (representa l'apòstol sant Andreu), 03.34.099-023-0164 (representa l'apòstol sant Jaume), 03.34.099-023-0165 (representa l'apòstol sant Joan), 03.34.099-023-0166 (representa l'apòstol sant Jaume el Menor), 03.34.099-023-0167 (representa l'apòstol sant Felip), 03.34.099-023-0168 (representa l'apòstol sant Bartomeu), 03.34.099-023-0169 (representa l'apòstol sant Mateu), 03.34.099-023-0170 (representa l'apòstol sant Simó),

y alegóricos, en yeso dorado y policromado (ca. 1690). Números de identificación: 03.34.099-023-0078.00 (conjunto), 03.34.099-023-0078.01 (escultura en relieve representando un querubín con el monte serrado), 03.34.099-023-0078.02 (representando un querubín con una caracola), 03.34.099-023-0078.03 (representando un escudo con una luna), 03.34.099-023-0078.04 (representando un escudo con un sol) y 03.34.099-023-0078.05 (representando un escudo con estrellas).

Puerta de acceso al camarín de la capilla del Hallazgo, en madera y hierro forjado (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0065.

Azulejería de la contrahuella de la escalera de acceso al camarín del retablo de la capilla del Hallazgo (1690). Número de identificación: 03.34.099-023-0226.

Ventana de madera con herrajes de forja, sobre la escalera de acceso al camarín del retablo de la capilla del Hallazgo (1690). Número de identificación: 03.34.099-023-0220.

Pavimento de azulejería del camarín de la capilla del Hallazgo (ca. 1690). Número de identificación: 03.34.099-023-0219.

Camarín del retablo de la capilla del Hallazgo. Madera tallada, policromada y dorada con vidriera emplomada. Obra de Jusepe Rufete, escultor, (ca. 1690). Números de identificación: 03.34.099-023-0218.00 (conjunto del camarín), 03.34.099-023-0218.01 (florón del techo), 03.34.099-023-0218.02 (friso y cornisa), 03.34.099-023-0218.03 (pilastres), 03.34.099-023-0218.04 (paneles decorativos), 03.34.099-023-0218.05 (seis vidrieras) y 03.34.099-023-0218.06 (cubierta).

Lápida sepulcral de Juan Joseph Fernández, (1758). Número de identificación: 03.34.099-023-0060.

Barandilla de la escalera de acceso al camarín de la Virgen, en madera tallada, corlada y policromada (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0136.

Puerta de acceso al camarín de la Virgen en madera y hierro forjado (siglos XVIII –hojas– y XX –intradós del vano–). Número de identificación: 03.34.099-023-0130.

Pavimento de azulejo esmaltado y policromado del camarín de la Virgen (1790-1795). Número de identificación: 03.34.099-023-0125.

Pavimento de azulejo esmaltado y policromado del camarín de la Virgen (1790-1795). Número de identificación: 03.34.099-023-0126.

Reja de hierro forjado del camarín de la Virgen (1750-1775). Número de identificación: 03.34.099-023-0203.

Conjunto de cuatro medallones escultóricos en relieve de las pechinas del camarín de la Virgen, en yeso dorado, plateado y policromado. Número de identificación: 03.34.099-023-0132 (representando monte serrado), 03.34.099-023-0133 (representando una campana), 03.34.099-023-0134 (representando el anagrama de María), 03.34.099-023-0135 (representando una estrella).

Ventana del vestidor de la Virgen. Madera y hierro forjado (1790-1795). Número de identificación: 03.34.099-023-0087.

Ornamentación en yeso policromado del cupulín de la sacristía, anónimo alacantino (siglo XVIII).

Número de identificación: 03.34.099-023-0142.

Pila bautismal de piedra caliza labrada procedente, según la tradición, de la antigua iglesia de San Julián (siglos XIV-XV). Número de identificación: 03.34.099-023-0140.

Cajonera de la sacristía en madera y latón, anónimo alacantino (final segle XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0141.

Aguamanil de piedra jabalina labrada con figura antropomorfa, anónimo alacantino (siglos XVII-XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0139.

c.2. Pertenencias o accesorios que se inscriben en la Sección Primera del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano

Conjunto de trece óleos sobre lienzo representando el apostolado (finales siglos XVII-principios XVIII), situados en la nave de la iglesia. Números de identificación: 03.34.099-023-0044 (representando al apòstol San Pedro), 03.34.099-023-0045 (representando a San Pablo), 03.34.099-023-0162 (representando al apòstol Santo Tomás), 03.34.099-023-0163 (representando al apòstol San Andrés), 03.34.099-023-0164 (representando al apòstol Santiago), 03.34.099-023-0165 (representando al apòstol San Juan), 03.34.099-023-0166 (representando al apòstol Santiago el Menor), 03.34.099-023-0167 (representando al apòstol San Felipe), 03.34.099-023-0168 (representando al apòstol San Bartolomé), 03.34.099-023-0169 (representando al apòstol San Mateo),

03.34.099-023-0171 (representa l'apòstol sant Judes Tadeu), 03.34.099-023-0172 (representa l'apòstol sant Maties).

Oli sobre tela que representa un donant entre santa Caterina i sant Antoni Abat (segle. XVII), capella de la Troballa, anònim valencià. Número d'identificació: 03.34.099-023-0067.

Oli sobre tela que representa sant Andreu amb un marc de cornucòpia de fusta tallada i colrada (segona mitat del segle XVIII), vestidor de la capella de la Mare de Déu. Número d'identificació: 03.34.099-023-0084.

Oli sobre tela que representa la Immaculada Concepció amb un marc de cornucòpia de fusta tallada i colrada (segona mitat del segle XVIII), vestidor de la capella de la Mare de Déu. Número d'identificació: 03.34.099-023-0085.

Oli sobre tela que representa sant Josep amb el Xiquet, amb un marc de cornucòpia de fusta tallada i colrada (segona mitat del segle XVIII), vestidor de la capella de la Mare de Déu. Número d'identificació: 03.34.099-023-0086.

Oli sobre taula que representa el Bon Pastor (segles XVIII-XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0137.

Oli sobre tela que representa santa Bàrbara, anònim madrileny (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0145.

Oli sobre tela que representa la Mare de Déu de Monserrate, atribuït a fra Antoni de Villanueva (segona mitat segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0173.

Làpida sepulcral de María Bueno (1706). Número d'identificació: 03.34.099-023-0242.

Andes de la Mare de Déu de Monserrate de fusta tallada, tornejada, daurada i platejada (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0079.

Andes processionals de plata cisellada, esgrafiada, repujada i daurada sobre ànima de fusta tallada. Obra de l'orfebren José Bonacho David (València, 1954). Número d'identificació: 03.34.099-023-0194.

Parella de cirials de fusta tallada, tornejada, daurada, platejada i policromada (segles XVII-XVIII) originaris de la capella de la Troballa. Número d'identificació: 03.34.099-023-0080.

Conjunt format per una imatge de vestir que representa la Mare de Déu de Monserrate i una imatge del Xiquet. Fusta tallada, platejada i policromada (rostre i mans de la Mare de Déu, i imatge del Xiquet, anònim valencià, 1709) i (cos i cap de la Mare de Déu, de José Sánchez Lozano, 1941). Número d'identificació: 03.34.099-023-0149.

Escultura de ple volum de fusta tallada i policromada que representa el Crist de la Bona Mort, integrada en el retaule de la capella de la Troballa, atribuïda als tallers de Félix Granda, Josep Capuz i Vicent Mengual (1940). Número d'identificació: 03.34.099-023-0223.

Escultura de sant Gaietà de fusta tallada, policromada i estofada (ca. 1675). Número d'identificació: 03.34.099-023-0287.

Peanya amb ornamentació escultòrica que representa un núvol i caps de querubins, de fusta tallada, daurada i policromada (segle XVII), vestidor de la capella de la Mare de Déu. Número d'identificació: 03.34.099-023-0083.

Peanya i plint de la peanya de la Mare de Déu de Monserrate. Fusta policromada i daurada. Números d'identificació: 03.34.099-023-0131 (peanya) 03.34.099-023-0203 (plint).

Custòdia de plata i coure sobredaurats amb caboixons de vidre de colors (segles XVII-XVIII). Taller valencià. Número d'identificació: 03.34.099-023-0144.

Custòdia de metall cisellat, tornejat i sobredaurat amb joies, pedreria i creu d'Isabel la Catòlica encastades. Es conserva en la caixa original. Barcelona (1954). Número d'identificació: 03.34.099-023-0192.

Calze de bronze i plata sobredaurada (1756), donat per Fernando Pérez de Meca. Número d'identificació: 03.34.099-023-0088.

Calze de plata sobredaurada (1759), dels orfegres A. Comas i J. Casas. Número d'identificació: 03.34.099-023-0089.

Calze de plata sobredaurada (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0090.

Calze de plata sobredaurada, del prevere Antonio Murcia, obra de l'argenter oriolà Caubote (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0120.

03.34.099-023-0170 (representando al apóstol San Simón), 03.34.099-023-0171 (representando al apóstol San Judas Tadeo), 03.34.099-023-0172 (representando al apóstol San Matías).

Óleo sobre lienzo representando a donante entre Santa Catalina y San Antonio Abad (siglo XVII), capilla del Hallazgo, anónimo valenciano. Número de identificación: 03.34.099-023-0067.

Óleo sobre lienzo representando a San Andrés con un marco de cornucopia en madera tallada y corlada (segunda mitad del siglo XVIII), vestidor de la capilla de la Virgen. Número de identificación: 03.34.099-023-0084.

Óleo sobre lienzo, representando la Immaculada Concepción con un marco de cornucopia en madera tallada y corlada (segunda mitad del siglo XVIII), vestidor de la capilla de la Virgen. Número de identificación: 03.34.099-023-0085.

Óleo sobre lienzo representando a san José con el Niño, con marco de cornucopia en madera tallada y corlada (segunda mitad del siglo XVIII), vestidor capilla de la Virgen. Número de identificación: 03.34.099-023-0086.

Óleo sobre tabla representando al Buen Pastor (siglos XVIII-XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0137.

Óleo sobre lienzo representando a Santa Bárbara, anónimo madrileño (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0145.

Óleo sobre lienzo representando a Nuestra Señora de Monserrate, atribuido a fray Antonio de Villanueva (segunda mitad siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0173.

Lápida sepulcral de María Bueno (1706). Número de identificación: 03.34.099-023-0242.

Andas de la Virgen de Monserrate en madera tallada, torneada, dorada y plateada (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0079.

Andas procesionales de plata cincelada, esgrafiada, repujada y dorada sobre alma de madera tallada. Obra del orfebren José Bonacho David (Valencia, 1954). Número de identificación: 03.34.099-023-0194.

Pareja de ciriales en madera tallada, torneada, dorada, plateada y policromada (siglos XVII-XVIII) originarios de la capilla del Hallazgo. Número de identificación: 03.34.099-023-0080.

Conjunto formado por imagen de vestir representando a la Virgen de Monserrate e imagen del Niño. Madera tallada, plateada y policromada (rostro y manos de la Virgen, e imagen del Niño, anónimo valenciano, 1709) y (cuerpo y cabeza de la Virgen, de José Sánchez Lozano, 1941). Número de identificación: 03.34.099-023-0149.

Escultura de bulto redondo en madera tallada y policromada representando al Cristo de la Buena Muerte, integrada en el retablo de la capilla del Hallazgo, atribuida a los talleres de Félix Granda, José Capuz y Vicente Mengual (1940). Número de identificación: 03.34.099-023-0223.

Escultura de San Cayetano en madera tallada, policromada y estofada (ca. 1675). Número de identificación: 03.34.099-023-0287.

Peana con ornamentación escultórica representando nube y cabezas de querubines, en madera tallada, dorada y policromada (siglo XVII), vestidor capilla de la Virgen. Número de identificación: 03.34.099-023-0083.

Peana y plinto de la peana de la Virgen de Monserrate. Madera policromada y dorada. Números de identificación: 03.34.099-023-0131 (peana) 03.34.099-023-0203 (plinto).

Custodia de plata y cobre sobredorados con cabujones en cristal de colores (siglos XVII-XVIII). Taller valenciano. Número de identificación: 03.34.099-023-0144.

Custodia de metal cincelado, torneado y sobredorado con joyas, pedrería y cruz de Isabel la Católica engarzadas. Se conserva en su caja original. Barcelona (1954). Número de identificación: 03.34.099-023-0192.

Cáliz de bronce y plata sobredorada (1756), donado por Fernando Pérez de Meca. Número de identificación: 03.34.099-023-0088.

Cáliz de plata sobredorada (1759), de los orfegres A. Comas y J. Casas. Número de identificación: 03.34.099-023-0089.

Cáliz de plata sobredorada (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0090.

Cáliz de plata sobredorada, del presbítero Antonio Murcia, obra del platero oriolano Caubote (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0120.

Calze de plata i plata sobredaurada (final del segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0121.

Calze de plata i plata sobredaurada, obra dels orfebres León, B. Naval i A. Martos, punxó de Còrdova (1849). Número d'identificació: 03.34.099-023-0122.

Copó. Manuel Orrico, orfebre. València (segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0284.

Creu d'altar de plata sobredaurada (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0091.

Hostier de plata cisellada, obra del taller de Yagües (Múrcia, final del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0188.

Arqueta joier de la Mare de Déu de Monserrate, de plata repujada i encunyada sobre ànima de fusta de ciprer, obra de José Bonacho David (València, 1959). Número d'identificació: 03.34.099-023-0189.

Caixa de plata llaurada, encunyada i cisellada amb pelicà en la tapa, obra de l'orfebre Martínez (Orihuela, 1856). Número d'identificació: 03.34.099-023-215.

Joc de tres sacres de plata cisellada, repujada, encunyada i sobredaurada, obra de F. G. Senac, argenter (Múrcia, 1927). Número d'identificació: 03.34.099-023-0096.

Portapau de metall platejat (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0143.

Conjunt de safà i aigüamans de plata cisellada, fosa i repujada, obra de Rafael Martos i J. Hereol, argenters (Còrdova; segona mitat del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0093 (safà) i 03.34.099-023-0094 (aigüamans).

Conjunt de dos setrillers, sotacopa i campaneta de plata cisellada, repujada i tornejada, obra dels orfebres J. Casas i A. Comas (Barcelona, segona mitat del segle XIX). La setrillera d'aigua porta un caboixó amb una pedra blanca en la tapa i en el cos de la gerra hi ha representats els símbols de la passió i la resurrecció de Crist: espigues de blat i els tres claus de la creu. La setrillera del vi porta un caboixó de color roig en la tapa i els símbols són la vinya i el calze amb la sagrada forma en el cos de la gerra. Números d'identificació: 03.34.099-023-0184 (setrillers), 03.34.099-023-0185 (sotacopa) i 03.34.099-023-0186 (campaneta).

Corona de la Mare de Déu, de plata en el seu color, cisellada i retallada (segles XVIII –corona– i XIX –aurèola–). Número d'identificació: 03.34.099-023-0244.

Conjunt de joies de la Mare de Déu, integrat per la corona de la Mare de Déu de Monserrate, coneguda com de la nativitat o imperial (d'or calat, repujat, cisellat amb incrustacions de pedres semiprecioses i amb arracades i passadors d'or i plata amb pedres precioses i semiprecioses encastades), i la corona del Xiquet, d'or calat, cisellat i repujat amb brillants, solitaris, anells amb tres pedres i passadors encastats, i l'orbe coronat per la creu del Xiquet, d'or i maragdes, obra de José Bonacho David (València, 1958). Arracades de pasta vítria i passador de plata i pasta vítria del segle XIX; i passador de platí, brillants, robins i perla, segles XIX-XX. Números d'identificació: 03.34.099-023-0197 (corona de la Mare de Déu), 03.34.099-023-0198 (corona del Xiquet), 03.34.099-023-0116 (orbe del Xiquet d'or i maragdes), 03.34.099-023-0117 (arracades de plata), 03.34.099-023-0118 (passador de plata), 03.34.099-023-0119 (passador de platí).

Corones de cada dia de la Mare de Déu de Monserrate i del Xiquet, i orbe, de plata llaurada, repujada i sobredaurada, obra de l'orfebre Manuel Orrico (València, cap a 1943). És una reproducció de l'aixovar perdut durant la Guerra Civil. Números d'identificació: 03.34.099-023-0195 (corona de la Mare de Déu) i 03.34.099-023-0243 (corona de cada dia del Xiquet i orbe).

Creu pectoral del bisbe Félix Herrero Valverde, d'or blanc calat amb incrustacions d'ametista, diamant i or. La creu porta un ajustador d'or amb ametista i brillants. (1824-1835). Número d'identificació: 03.34.099-023-0239.

Creu pectoral del bisbe Pedro María Cubero López de Padilla, de plata daurada, or i maragdes (1859-1881). L'ajustador d'esta creu pectoral es troba encastat en la corona imperial de la Mare de Déu de Monserrate. En la part superior de la creu pectoral porta en or un laç i una medalla amb l'emblema episcopal i els seus quatre quarts heràldics gravats amb burí. Número d'identificació: 03.34.099-023-0154.

Capellina de plata daurada i brillants (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0160.

Cáliz de plata y plata sobredorada (finales siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0121.

Cáliz de plata y plata sobredorada, obra de los orfebres León, B. Naval y A. Martos, punzón de Córdoba (1849). Número de identificación: 03.34.099-023-0122.

Copón. Manuel Orrico, orfebre. Valencia (siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0284.

Cruz de altar en plata sobredorada (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0091.

Hostiario de plata cincelada, obra del taller de Yagües (Murcia, finales del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0188.

Arqueta joyero de la Virgen de Monserrate, en plata repujada y troquelada sobre alma de madera de ciprés, obra de José Bonacho David (Valencia, 1959). Número de identificación: 03.34.099-023-0189.

Caja de plata labrada, troquelada y cincelada con pelicano en la tapa, obra del orfebre Martínez (Orihuela, 1856). Número de identificación: 03.34.099-023-215.

Juego de tres sacras en plata cincelada, repujada, troquelada y sobredorada, obra de F. G. Senac, platero (Murcia, 1927). Número de identificación: 03.34.099-023-0096.

Portapaz de metal plateado (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0143.

Conjunto de jofaina y aguamanil de plata cincelada, fundida y repujada, obra de Rafael Martos y J. Hereol, plateros (Córdoba; segunda mitad del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0093 (jofaina) y 03.34.099-023-0094 (aguamanil).

Conjunto de dos vinajeras, salvilla y campanilla de plata cincelada, repujada y torneada, obra de los orfebres J. Casas y A. Comas (Barcelona, segunda mitad del siglo XIX). La vinajera de agua lleva un cabujón con una piedra blanca en la tapa y en el cuerpo de la jarra aparecen representados los símbolos de la pasión y resurrección de Cristo: espigas de trigo y los tres clavos de la cruz. La vinajera del vino lleva un cabujón de color rojo en la tapa y los símbolos son la vid y el cáliz con la sagrada forma en el cuerpo de la jarra. Números de identificación: 03.34.099-023-0184 (vinajeras), 03.34.099-023-0185 (salvilla) y 03.34.099-023-0186 (campanilla).

Corona de la Virgen, en plata en su color, cincelada y recortada (siglos XVIII –corona– y XIX –aureola–). Número de identificación: 03.34.099-023-0244.

Conjunto de joyas de la Virgen, integrado por la corona de la Virgen de Monserrate, conocida como de la natividad o imperial (en oro calado, repujado, cincelado con incrustaciones de piedras semipreciosas y con pendientes y broches de oro y plata con piedras preciosas y semipreciosas engarzados), y la corona del Niño, en oro calado, cincelado y repujado con brillantes, solitarios, tresillos y broches engarzados, y el orbe rematado por una cruz del Niño, en oro y esmeraldas, obra de José Bonacho David (Valencia, 1958). Pendientes de pasta vítrea y broche de plata y pasta vítrea del siglo XIX; y broche de platino, brillantes, rubies y perla, siglos XIX-XX. Números de identificación: 03.34.099-023-0197 (corona de la Virgen), 03.34.099-023-0198 (corona del Niño), 03.34.099-023-0116 (orbe del Niño en oro y esmeraldas), 03.34.099-023-0117 (pendientes de plata), 03.34.099-023-0118 (broche de plata), 03.34.099-023-0119 (broche de platino).

Coronas de diario de la Virgen de Monserrate y del Niño, y orbe, en plata labrada, repujada y sobredorada, obra del orfebre Manuel Orrico (Valencia, hacia 1943). Es una reproducción del ajuar perdido durante la Guerra Civil. Números de identificación: 03.34.099-023-0195 (corona de la Virgen) y 03.34.099-023-0243 (corona de diario del Niño y orbe).

Cruz pectoral del obispo Félix Herrero Valverde en oro blanco calado con incrustaciones de amatista, diamante y oro. La cruz lleva un ajustador de oro con amatista y brillantes. (1824-1835). Número de identificación: 03.34.099-023-0239.

Cruz pectoral del obispo Pedro María Cubero López de Padilla en plata dorada, oro y esmeraldas (1859-1881). El ajustador de esta cruz pectoral se encuentra engarzado en la corona imperial de la Virgen de Monserrate. En la parte superior de la cruz pectoral lleva en oro un lazo y una medalla con el emblema episcopal y sus cuatro cuarteles heráldicos grabados a buril. Número de identificación: 03.34.099-023-0154.

Rostrillo de plata dorada y brillantes (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0160.

Capellina d'or, platí, plata, perles i brillants (ca. 1885). Número d'identificació: 03.34.099-023-0158.

Capellina de plata daurada amb perles i topazis grocs encastats (principi del s. XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0193.

Ramell de plata sobredaurada i filigrana (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0225.

Ramell. Plata daurada amb esmalts (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0282.

Ramell. Or amb maragdes, brillants i perles encastades, obra del joyer mallorquí Moreno e Hijos, (Palma de Mallorca, 1924). Número d'identificació: 03.34.099-023-0283.

Tern, brodat de fil d'or i plata sobre seda (segles XIX-XX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0098 (dalmàtica), 03.34.099-023-0099 (capa pluvial), 03.34.099-023-0100 (casulla) i 03.34.099-023-0101 (drap de muscles). Estola i parelles de manilles i de collets, fil de plata i passamaneria sobre tissú de plata (segle XIX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0129 (conjunt), 03.34.099-023-0123 (maniple), 03.34.099-023-0124 (maniple), 03.34.099-023-0127 (estola), 03.34.099-023-0128 (collets). Casulla, brodat de fil de seda sobre tissú de plata i espolí (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0102.

Joc de dos vestits del Xiquet, l'un de passamaneria i brodat de fil de plata sobre tissú de plata (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0108. I l'altre vestit del Xiquet amb brodat de fil d'or i plata sobre espolí (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0104.

Conjunt de l'antic vestit de rogatives de la Mare de Déu (fons en morat fosc) fil de plata, pedreria i aplicacions de plata en forma d'el·lipses sobre seda morada (primera mitat del segle XIX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0110 (conjunt), 03.34.099-023-0251 (mantell), 03.34.099-023-0252 (peto), 03.34.099-023-0253 (jupetí) i 03.34.099-023-0254 (vestit del Xiquet).

Conjunt de mantell, peto i jupetí de la Mare de Déu (en fons blau celeste), brodat de fil de seda sobre espolí (segle XIX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0111 (mantell), 03.34.099-023-0263 (peto) i 03.34.099-023-0264 (jupetí). Vestit del Xiquet, passamaneria i brodat de fil de seda sobre espolí (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0109.

Conjunt de mantell i peto de la Mare de Déu (en fons blanc) donat per l'infant Carles Maria Isidre de Borbó, de lluentons i brodat amb fil d'or sobre tissú de plata laminat en bandes, amb galó daurat (segle XIX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0112 (mantell) i 03.34.099-023-0248 (peto).

Conjunt de mantell, peto, jupetí i vestit del Xiquet, conegut com «de París». Brodat de fil de plata, vidre, aplicacions metàl·liques i plaques d'or sobre tissú de plata (1742). Números d'identificació: 03.34.099-023-0113 (peto), 03.34.099-023-0270 (peto) i 03.34.099-023-0271 (jupetí), i vestit del Xiquet de passamaneria i brodat de fil de seda sobre espolí (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0107.

Conjunt de mantell, peto i jupetí de la Mare de Déu. Brodat de fil de seda i passamaneria sobre espolí (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0114 (mantell), 03.34.099-023-0261 (peto) i 03.34.099-023-0262 (jupetí). Vestit del Xiquet, brodat de fil d'or i plata sobre otomà (segle XIX).

Número d'identificació: 03.34.099-023-0105.

Conjunt del vestit del besamantell de la Mare de Déu (fons blanc), brodat de fil de seda i passamaneria sobre espolí (segle XIX). Números d'identificació: 03.34.099-023-0115 (mantell), 03.34.099-023-0255 (vestit del Xiquet), i un altre vestit del Xiquet, brodat de fil d'or i aplicacions sobre tissú de plata (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-00106.

Mantell de la Mare de Déu sobre tissú de plata amb plaques de metall sobredaurat, lluentons, serrells i brodat de fil d'or i de plata (Orihuela, segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0196. Peto i jupetí de la Mare de Déu, brodat de fil d'or, lluentons i aplicacions metàl·liques sobre tissú de plata (finals del XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0249 (peto) i 03.34.099-023-0250 (jupetí).

Mantell, peto i jupetí de la Mare de Déu, i vestit del Xiquet, del trage de núvia de la filla de la marquesa de Rubalcava. Tela del trage de 1950. Brodat de fil de plata sobre seda, 1973, realitzats per les

Rostrillo de oro, platino, plata, perlas y brillantes (ca. 1885). Número de identificación: 03.34.099-023-0158.

Rostrillo de plata dorada con con perlas y topacios amarillos engarzados (principios siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0193.

Ramillete de plata sobredorada y filigrana (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0225.

Ramillete. Plata dorada con esmaltes (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0282.

Ramillete. Oro con esmeraldas, brillantes y perlas engarzadas, obra del joyero mallorquí Moreno e Hijos, (Palma de Mallorca, 1924). Número de identificación: 03.34.099-023-0283.

Terno, bordados de hilo de oro y plata sobre seda, (siglos XIX-XX). Números de identificación: 03.34.099-023-0098 (dalmática), 03.34.099-023-0099 (capa pluvial), 03.34.099-023-0100 (casulla) y 03.34.099-023-0101 (paño de hombros). Estola y parejas de manípulos y de collarines, hilo de plata y pasamanería sobre tisú de plata (siglo XIX). Números de identificación: 03.34.099-023-0129 (conjunto), 03.34.099-023-0123 (manipulo), 03.34.099-023-0124 (manipulo), 03.34.099-023-0127 (estola), 03.34.099-023-0128 (collarines). Casulla, bordados de hilo de seda sobre tisú de plata y espolín (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0102.

Juego de dos vestidos del Niño, uno en pasamanería y bordados de hilo de plata sobre tisú de plata (s. XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0108. Y otro vestido del Niño con bordados de hilo de oro y plata sobre espolín (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0104.

Conjunto del antiguo traje de rogativas de la Virgen (fondo en morado oscuro), de hilo de plata, pedreria y aplicaciones de plata en forma de elipses sobre seda morada (primera mitad del siglo XIX). Números de identificación: 03.34.099-023-0110 (conjunto), 03.34.099-023-0251 (manto), 03.34.099-023-0252 (peto), 03.34.099-023-0253 (chaleco) y 03.34.099-023-0254 (vestido del Niño).

Conjunto de manto, peto y chaleco de la Virgen (en fondo azul celeste), bordados de hilo de seda sobre espolín (siglo XIX). Números de identificación: 03.34.099-023-0111 (manto), 03.34.099-023-0263 (peto) y 03.34.099-023-0264 (chaleco). Vestido del Niño, pasamanería y bordados de hilo de seda sobre espolín (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0109.

Conjunto de manto y peto de la Virgen (en fondo blanco) donado por el infante Carlos María Isidro de Borbón, en lentejuelas y bordados en hilo de oro sobre tisú de plata laminado en bandas, con galón dorado (siglo XIX). Números de identificación: 03.34.099-023-0112 (manto) y 03.34.099-023-0248 (peto).

Conjunto de manto, peto, chaleco y vestido del Niño, conocido como «de París». Bordados en hilo de plata, cristal, apliques metálicos y placas de oro sobre tisú de plata (1742). Números de identificación: 03.34.099-023-0113 (peto), 03.34.099-023-0270 (peto) y 03.34.099-023-0271 (chaleco), y vestido del Niño en pasamanería y bordados de hilo de seda sobre espolín (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0107.

Conjunto de manto, peto y chaleco de la Virgen. Bordado de hilo de seda y pasamanería sobre espolín (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0114 (manto), 03.34.099-023-0261 (peto) y 03.34.099-023-0262 (chaleco). Vestido del Niño, bordados de hilo de oro y plata sobre otomán (siglo XIX).

Número de identificación: 03.34.099-023-0105.

Conjunto del traje del besa manto de la Virgen (fondo blanco), bordado de hilo de seda y pasamanería sobre espolín (siglo XIX). Números de identificación: 03.34.099-023-0115 (manto), 03.34.099-023-0255 (vestido del Niño), y otro vestido del Niño, bordado de hilo de oro y apliques sobre tisú de plata (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-00106.

Manto de la Virgen sobre tisú de plata con placas de metal sobredorado, lentejuelas, flecos y bordado en hilo de oro y de plata (Orihuela, siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0196. Peto y chaleco de la Virgen, bordados en hilo de oro, lentejuelas y apliques metálicos sobre tisú de plata (finales XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0249 (peto) y 03.34.099-023-0250 (chaleco).

Manto, peto y chaleco de la Virgen, y vestido del Niño, del traje de novia de la hija de la marquesa de Rubalcava. Tela del traje de 1950. Bordados en hilo de plata sobre seda, 1973, realizados por las madres

mares justinianes de la Mare de Déu a Múrcia. Número d'identificació: 03.34.099-023-0257(mantell), 03.34.099-023-0258 (peto), 03.34.099-023-0259 (jupetí) i 03.34.099-023-0260 (vestit del Xiquet).

Mantell, peto, jupetí i llaç de la Mare de Déu, i vestit del Xiquet, brodats de fil de plata i lluentons sobre vellut beix (primer terç del segle xx). Número d'identificació: 03.34.099-023-0265 (mantell), 03.34.099-023-0266 (peto), 03.34.099-023-0267 (jupetí), 03.34.099-023-0268 (llaç) i 03.34.099-023-0269 (vestit).

Mantell, peto i jupetí de la Mare de Déu. Passamaneria i brodats de fil de plata sobre tissú d'or (segona mitat del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0272 (mantell), 03.34.099-023-0273 (peto) i 03.34.099-023-0274 (jupetí).

Mantell i peto de la Mare de Déu de Monserrate, i vestit del Xiquet de fil d'or, lluentons, passamaneria i pedreria sobre seda de color blanc (segle xx). Número d'identificació: 03.34.099-023-0292.

Parella de llums amb llàgrimes de vidre (segle XIX), que originàriament estaven a l'altar major de l'església. Número d'identificació: 03.34.099-023-0210.

Parella de llums amb sis braços de vidre, a manera de canelobres, vidre de la Granja de San Ildefonso (segles XVIII-XIX). Madrid. Originàriament estaven en l'altar major de l'església. Número d'identificació: 03.34.099-023-0211.

Arxiu de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de Monserrate format per: el llibre de juntes generals i directives de 1898 a 1969, el llibre d'actes de la Junta Magna per a les festes de la coronació canònica de l'any de 1920, l'esbòs original del disseny de la corona de la Mare de Déu de Monserrate i la corona del Xiquet Jesús de l'orfebre José Bonacho David (llapis sobre paper, València, 1957), i la resta dels documents conservats.

c.3. Pertinences o accessoris que s'han d'inscriure en la Secció Tercera de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià.

Escultura de ple volum (bust femení sense rostre) de fusta tallada i policromada (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0082.

Escultura de cartó pedra policromat que representa un escolà almoïner (ca. 1940). Número d'identificació: 03.34.099-023-0228.

Escultura de la Mare de Déu dels Donatius (de vestir) amb el Xiquet (completa) de fusta tallada, daurada i policromada (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0191.

Escultura de ple volum de fusta tallada, policromada i daurada que representa sant Francesc Xavier, atribuïda a Enrique Galarza (València, segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0200.

Conjunt de tres butaques i tresillo, de fusta i vellut (final del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0047 (butaques) i 03.34.099-023-0048 (tresillo).

Butaca del bisbe de fusta, amb entapissat i daurats (final del segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0201.

Calze neogòtic del prevere Luis Parra Boti, fet amb metall sobredaurat (ca. 1939). Número d'identificació: 03.34.099-023-0290.

Custòdia, tipus sol, de llautó cisellat, encunyat i sobredaurat amb viril d'or i incrustacions de pasta vítria, conservada en la seua caixa original (segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0209.

Creu d'altar de plata fosa. Meneses (Madrid, segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0054.

Dos navetes de plata repujada. Meneses (Madrid, segles XIX ex. XX in.). Número d'identificació: 03.34.099-023-0187.

Conjunt de dos setrillers amb la sotacopa i la campaneta, de plata cisellada, fosa, repujada, tornejada i encunyada. Meneses, Madrid (segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0092.

Passador de la marquesa de Rafal, d'or blanc i groc, perles, maragda, diamants, dos robins (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0294.

Passador de perles en forma de ram. Realitzat en plata daurada amb perles encastades (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0296.

Passador de plata daurada amb diamants encastats (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0297.

Medalló de les cambreres de la Mare de Déu (amb secret), d'or, perles i coral. Donat per la cambrera Maria Penalva (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0295.

justinianas de Madre de Dios en Murcia. Número de identificación: 03.34.099-023-0257(manto), 03.34.099-023-0258 (peto), 03.34.099-023-0259 (chaleco) y 03.34.099-023-0260 (vestido del Niño).

Manto, peto, chaleco y lazo de la Virgen, y vestido del Niño, bordados de hilo de plata y lentejuelas sobre terciopelo beige (primer tercio del siglo xx). Número de identificación: 03.34.099-023-0265 (manto), 03.34.099-023-0266 (peto), 03.34.099-023-0267 (chaleco), 03.34.099-023-0268 (lazo) y 03.34.099-023-0269 (vestido).

Manto, peto y chaleco de la Virgen. Pasamanería y bordados de hilo de plata sobre tisú de oro (segunda mitad del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0272 (manto), 03.34.099-023-0273 (peto) y 03.34.099-023-0274 (chaleco).

Manto y peto de la Virgen de Monserrate, y vestido del Niño en hilo de oro, lentejuelas, pasamanería y pedrería sobre seda de color blanco (siglo xx). Número de identificación: 03.34.099-023-0292.

Pareja de lámparas con lágrimas de cristal (siglo XIX), que originariamente estaban en el altar mayor de la iglesia. Número de identificación: 03.34.099-023-0210.

Pareja de lámparas con seis brazos de cristal, a modo de candelabros, cristal de la Granja de San Ildefonso (siglos XVIII-XIX). Madrid. Originariamente estaban en el altar mayor de la iglesia. Número de identificación: 03.34.099-023-0211.

Archivo de la Archiconfradía de Nuestra Señora de Monserrate formado por: el libro de juntas generales y directivas de 1898 a 1969, el libro de actas de la Junta Magna para las fiestas de la coronación canónica del año de 1920, el boceto original del diseño de la corona de Nuestra Señora de Monserrate y la corona del Niño Jesús del orfebre José Bonacho David (lápiz sobre papel, Valencia, 1957), y el resto de los documentos conservados.

c.3. Pertenencias o accesorios a inscribir en la Sección Tercera del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano.

Escultura de bulto redondo (busto femenino sin rostro) en madera tallada y policromada (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0082.

Escultura en cartón piedra policromado representando a un monaguillo limosnero (ca. 1940). Número de identificación: 03.34.099-023-0228.

Escultura de la Virgen de los Donativos (de vestir) con el Niño (completa) en madera madera tallada, dorada y policromada (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0191.

Escultura de bulto redondo en madera tallada, policromada y dorada representando a san Francisco Javier, atribuida a Enrique Galarza (Valencia, siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0200.

Conjunto de tres sillones y tresillo, en madera y terciopelo (finales siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0047 (sillones) y 03.34.099-023-0048 (tresillo).

Sillón del obispo en madera, con tapizado y dorados (finales s. XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0201.

Cáliz neogótico del presbítero Luis Parra Boti, realizado en metal sobredorado (h. 1939). Número de identificación: 03.34.099-023-0290.

Custodia, tipo sol, de latón cincelado, troquelado y sobredorado con viril de oro e incrustaciones de pasta vítrea, conservada en su caja original (siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0209.

Cruz de altar en plata fundida. Meneses (Madrid, siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0054.

Dos navetas de plata repujada. Meneses (Madrid, siglos XIX ex. XX in.). Número de identificación: 03.34.099-023-0187.

Conjunto de dos vinajeras con su salvilla y campanilla, en plata cincelada, fundida, repujada, torneada y troquelada. Meneses, Madrid (siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0092.

Broche de la marquesa de Rafal, de oro blanco y amarillo, perlas, esmeralda, diamantes, dos rubíes, mediados de siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0294.

Broche de perlas en forma de ramo. Realizado en plata dorada con perlas engarzadas, (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0296.

Broche en plata dorada con diamantes engarzados (siglo XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0297.

Medallón de las camareras de la Virgen (con secreto), en oro, perlas y coral. Donado por la camarera María Penalva (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0295.

Polsera de prometatge d'Enriqueta Pescetto, esposa de Francisco Die, alcalde d'Orihuela, d'or groc, nacre, diamants i platí (principi del segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0299.

Reliquiari de bronze (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0095.

Rosari de plata daurada amb filigrana (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0151.

Passador de plata daurada i brillants (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0150.

Passador de plata i brillants (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0153.

Rosari d'or (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0155.

Rosari d'or (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0300.

Rosari d'or amb filigrana. Creu amb extrems polilobulats (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0301.

Rosari de plata i fusta policromada en negre amb la imatge de la Mare de Déu de Monserrate sedent sobre les muntanyes de Barcelona. Anònim barceloní. (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0302.

Rosari de plata i nacre. Anònim filipí (final del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-303.

Parella d'agulles de cap de plata daurada amb zirconites (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0152.

Agulla de cap de plata daurada i brillants (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0161.

Passador a manera d'agulla de cap, d'or i diamants, amb tres diamants grans, donació de Josefina Márquez (mitjan segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0298.

Cadena i creu d'or, brillants i lluentons (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0156.

Collaret d'or, perles i brillants (segle XVIII). Número d'identificació: 03.34.099-023-0157.

Collaret d'or amb perles i diamants amb filigrana (segles XVIII-XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0293.

Collaret d'or, perles i diamants (s. XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0304.

Medalla d'or, platí, mareperla i brillants (primer terç del s. XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0159.

Medalla d'or de la ciutat d'Orihuela (1954), anònim oriolà. Número d'identificació: 03.34.099-023-0199.

Medalla com a alcaldessa d'Orihuela, d'or esmaltat i platejat, anònim oriolà, (1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0232.

Medalla d'or del Jutjat Privatiu d'Aigües d'Orihuela. Anònim oriolà (2006). Número d'identificació: 03.34.099-023-0285.

Medalla d'or del Nostre Pare Jesús. Anònim oriolà (2006). Número d'identificació: 03.34.099-023-0286.

Creu llorejada de Sant Ferran, d'or i esmalts (principi del segle XX), donada pel general Pío López Pozas. Número d'identificació: 03.34.099-023-0245.

Creu al mèrit militar, d'or esmaltat. Número d'identificació: 03.34.099-023-0246.

Creu al mèrit militar, d'or i esmalts (condecoració portuguesa) (principi del segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0246.

Bastó emmarcat del bisbe José Bascañana López, de carei, esmalts i daurats sobre ànima de fusta, amb escuts de la ciutat i del bisbe en l'empunyadura, obra del taller dels joiers Villanueva i Laiseca (Madrid, 1955). Es conserva la caixa original que conté el bastó. Número d'identificació: 03.34.099-023-0180.

Bastó de bisbe, de carei i daurats sobre ànima de fusta. Escut de la ciutat i escut del bisbe amb inicials C i A en l'empunyadura. Se'n conserva la caixa. Número d'identificació: 03.34.099-023-0181.

Bastó d'alcaldesa, de plata encunyada sobre ànima de fusta, amb placa recordatòria de l'acord del nomenament de la patrona com a alcaldessa honorària sota l'empunyadura (1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0182.

Punter de plata cisellada. Meneses (Madrid, segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0216.

Pulsera de pedida de Enriqueta Pescetto, esposa de Francisco Die, alcalde de Orihuela, en oro amarillo, nácar, diamantes y platino (principio siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0299.

Relicario de bronce (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0095.

Rosario de plata dorada en filigrana (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0151.

Broche de plata dorada y brillantes (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0150.

Broche de plata y brillantes (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0153.

Rosario de oro (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0155.

Rosario de oro (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0300.

Rosario de oro en filigrana. Cruz con extremos polilobulados (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0301.

Rosario de plata y madera policromada en negro con la imagen de la Virgen de Monserrat sedente sobre las montañas de Barcelona. Anónimo barcelonés (siglo XVIII) Número de identificación: 03.34.099-023-0302.

Rosario en plata y nácar. Anónimo filipino (finales siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-303.

Pareja de alfileres de plata dorada con circonitas (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0152.

Alfiler de plata dorada y brillantes (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0161.

Broche a modo de alfiler, en oro y diamantes, con tres diamantes grandes, donación de Josefina Márquez (mediados siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0298.

Cadena y cruz de oro, brillantes y espejuelos (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0156.

Gargantilla de oro, perlas y brillantes (siglo XVIII). Número de identificación: 03.34.099-023-0157.

Gargantilla de oro con perlas y diamantes realizada en filigrana (siglos XVIII-XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0293.

Gargantilla de oro, perlas y diamantes (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0304.

Medalla de oro, platino, madreperla y brillantes (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0159.

Medalla de oro de la ciudad de Orihuela (1954), anónimo oriolano. Número de identificación: 03.34.099-023-0199.

Medalla como alcaldesa de Orihuela, en oro esmaltado y plateado, anónimo oriolano, (1920). Número de identificación: 03.34.099-023-0232.

Medalla oro del Juzgado Privativo de Aguas de Orihuela. Anónimo oriolano (2006). Número de identificación: 03.34.099-023-0285.

Medalla de oro de Nuestro Padre Jesús. Anónimo oriolano (2006). Número de identificación: 03.34.099-023-0286.

Cruz laureada de San Fernando, de oro y esmaltes (principios del siglo XX), donada por el general Pío López Pozas. Número de identificación: 03.34.099-023-0245.

Cruz al mérito militar, de oro esmaltado. Número de identificación: 03.34.099-023-0246.

Cruz al mérito militar, de oro y esmaltes (condecoración portuguesa) (principios siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0246.

Bastón emmarcado del obispo José Bascañana López, en carey, esmaltes y dorados sobre alma de madera, con escudos de la ciudad y del obispo en la empuñadura, obra del taller de los joyeros Villanueva y Laiseca (Madrid, 1955). Se conserva la caja original que contiene el bastón. Número de identificación: 03.34.099-023-0180.

Bastón de obispo, en carey y dorados sobre alma de madera. Escudo de la ciudad y escudo del obispo con las iniciales C y A en la empuñadura. Se conserva la caja. Número de identificación: 03.34.099-023-0181.

Bastón de alcaldesa, en plata troquelada sobre alma de madera, con placa recordatoria del acuerdo del nombramiento de la patrona como alcaldesa honoraria bajo la empuñadura (1920). Número de identificación: 03.34.099-023-0182.

Punter de plata cincelada. Meneses (Madrid, siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0216.

Punter de plata. (segle XIX). Número d'identificació 03.34.099-023-0291.

Espasí cerimonial amb baina, amb fulla d'acer amb empuñadura sobredaurada i baina metàl·lica (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0183.

Vitrina-joier de fusta amb aplicacions de ferro forjat. Número d'identificació: 03.34.099-023-0205.

Parella de cirials processionals amb quatre tulipes de bronze i vidre (ca. 1900). Número d'identificació: 03.34.099-023-0204.

Parella de bases de candelers de llautó daurat. Atribuït a l'orfebre Manuel Orrico (València, 1940-1945). Número d'identificació: 03.34.099-023-0046.

Conjunt de quatre candelers de metall daurat i platejat (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0081.

Parella de candelers de metall platejat (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0097.

Candeler de metall (principi del segle XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0241.

Conjunt de huit llums de bronze calat (segle XX), nau principal d'accés a capelles laterals. Número d'identificació: 03.34.099-023-0224.

Parella de llums, en el presbiteri, de bronze retallat i sobredaurat. Atribuïdes a l'orfebre Manuel Orrico (València, 1940-1945). Número d'identificació: 03.34.099-023-0227.

Parella de llums de bronze calat en el presbiteri, que pengen de les grues. Atribuïdes a l'orfebre Manuel Orrico (València, cap a 1950). Números d'identificació: 03.34.099-023-0037 i 03.34.099-023-0230.

Llum de bronze calat (segles XIX-XX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0231.

Dos pitxers estil imperi de llautó encunyat i platejat (primer terç del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0207.

Parella de pitxers amb anses d'estil imperi de metall platejat (primer terç del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0233.

Parella de pitxers amb anses d'estil imperi de metall platejat (primer terç del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0234.

Parella de pitxers amb anses d'estil imperi de metall platejat (primer terç del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0236.

Parella de pitxers amb anses estil imperi de metall platejat (primer terç del segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0237.

Joc de dos parells de pitxers i una jardinera neoclàssics de llautó encunyat (ca. 1800). Números d'identificació: 03.34.099-023-0208 (pitxer), 03.34.099-023-0235 (pitxer amb anses) i 03.34.099-023-0247 (jardinera).

Batall de ferro pertanyent a la campana María de la Puerta, obra del taller de J. Casas i del fonedor Domingo Rosas (1891). Número d'identificació: 03.34.099-023-0190.

Casulla amb estola, passamaneria sobre espolí (segle XIX). Número d'identificació: 03.34.099-023-0103.

Bambolines de pal·li. Vellut brodat amb fil metàl·lic, lluentons i passamaneria. Número d'identificació: 03.34.099-023-0202.

Estendard brodat i policromat sobre ras blanc dels veïns del camí de Cartagena dedicat a la Mare de Déu de Monserrate (1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0174.

Estendard brodat i policromat sobre ras de seda del Col·legi de la Immaculada dedicat a la Mare de Déu de Monserrate, obra de Joaquina i Margarita Truque (1913). Número d'identificació: 03.34.099-023-0176.

Estendard brodat i policromat sobre ras blanc dels veïns del carrer Meca dedicat a la Mare de Déu de Monserrate, de passamaneria i brodat de fil de seda de colors sobre ras de seda (1939). Número d'identificació: 03.34.099-023-0177.

Estendard policromat sobre ras de seda dels veïns del carrer de Sant Joan dedicat a la Mare de Déu de Monserrate (1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0178.

Estendard policromat sobre ras de seda dels veïns del Ravaloché dedicat a la Mare de Déu de Monserrate (1959). Número d'identificació: 03.34.099-023-0179.

Puntero de plata. (siglo XIX). Número de identificación 03.34.099-023-0291.

Espadín ceremonial con vaina, con hoja de acero con empuñadura sobredorada y vaina metálica (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0183.

Vitrina-joyero de madera con apliques de hierro forjado. Número de identificación: 03.34.099-023-0205.

Pareja de ciriales procesional con cuatro tulipas de bronce y cristal (ca. 1900). Número de identificación: 03.34.099-023-0204.

Pareja de bases de candelero, en latón dorado. Atribuido al orfebre Manuel Orrico (Valencia, 1940-1945). Número de identificación: 03.34.099-023-0046.

Conjunto de cuatro candeleros en metal dorado y plateado (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0081.

Pareja de candeleros en metal plateado (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0097.

Candeler de metal (principios de siglo XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0241.

Conjunto de ocho lámparas de bronce calado (siglo XX), nave principal accesa a capillas laterales. Número de identificación: 03.34.099-023-0224.

Pareja de lámparas, en el presbiterio, de bronce recortado y sobredorado. Atribuidas al orfebre Manuel Orrico (Valencia, 1940-1945). Número de identificación: 03.34.099-023-0227.

Pareja de lámparas de bronce calado en el presbiterio, que penden de las grúas. Atribuidas al orfebre Manuel Orrico (Valencia, hacia 1950). Números de identificación: 03.34.099-023-0037 y 03.34.099-023-0230.

Lámpara de bronce calado (siglos XIX-XX). Número de identificación: 03.34.099-023-0231.

Dos jarrones estilo imperio de latón troquelado y plateado (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0207.

Pareja de jarrones con asas de estilo imperio de metal plateado (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0233.

Pareja de jarrones con asas de estilo imperio de metal plateado (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0234.

Pareja de jarrones con asas de estilo imperio de metal plateado (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0236.

Pareja de jarrones con asas estilo imperio de metal plateado (primer tercio del siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0237.

Juego de dos pares de jarrones y una jardinera neoclásicos de latón troquelado (ca. 1800). Números de identificación: 03.34.099-023-0208 (jarrón), 03.34.099-023-0235 (jarrón con asas) y 03.34.099-023-0247 (jardinera).

Badajo de hierro perteneciente a la campana María de la Puerta, obra del taller de J. Casas y del fundidor Domingo Rosas (1891). Número de identificación: 03.34.099-023-0190.

Casulla con estola, pasamanería sobre espolín (siglo XIX). Número de identificación: 03.34.099-023-0103.

Bambalinas de palio. Terciopelo bordado con hilo metálico, lentejuelas y pasamanería. Número de identificación: 03.34.099-023-0202.

Estandarte bordado y policromado sobre raso blanco de los vecinos del camino de Cartagena dedicado a Nuestra Señora de Monserrate (1920). Número de identificación: 03.34.099-023-0174.

Estandarte bordado y policromado sobre raso de seda del Colegio de la Inmaculada dedicado a Nuestra Señora de Monserrate, obra de Joaquina y Margarita Truque (1913). Número de identificación: 03.34.099-023-0176.

Estandarte bordado y policromado sobre raso blanco de los vecinos de la calle Meca dedicado a Nuestra Señora de Monserrate, de pasamanería y bordado de hilo de seda de colores sobre raso de seda (1939). Número de identificación: 03.34.099-023-0177.

Estandarte policromado sobre raso de seda de los vecinos de la calle de San Juan dedicado a Nuestra Señora de Monserrate (1920). Número de identificación: 03.34.099-023-0178.

Estandarte policromado sobre raso de seda de los vecinos del Ravaloché dedicado a Nuestra Señora de Monserrate (1959). Número de identificación: 03.34.099-023-0179.

Estandard del camí d'Enmig de seda policromada (anònim alacantí, 1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0256.

Tapís policromat sobre arpillera de la Mare de Déu de Monserrate, obra de la Fàbrica de Tapissos de la Marquesa de Retamoso (Tarancón, Conca, 1920). Número d'identificació: 03.34.099-023-0175.

ANNEX II

Delimitació literal de l'entorn de protecció

Justificació de la delimitació proposada:

El monestir es troba immers en l'àmbit del Conjunt Històric de la ciutat d'Orihuela, declarada Bé d'Interés Cultural pel Decret núm. 845 de 1969 i en el qual està vigent el Pla Especial d'Ordenació i Protecció del Centre Històric d'Orihuela (*Butlletí Oficial de la Província d'Alacant*, de 23.05.1995).

El criteri general seguit per a la de limitació de l'entorn de protecció consistix a incloure dins de la seua àrea els elements urbans següents:

– Parcel·les que limiten directament amb la que ocupa el Bé d'Interés Cultural en què qualsevol intervenció que es faça pot afectar-lo, tant visualment com físicament.

– Parcel·les que donen al mateix espai públic que el Bé d'Interés Cultural i que constituïxen l'entorn visual i ambiental immediat, en el qual qualsevol intervenció que es realitze pot suposar una alteració de les condicions de percepció d'este o del caràcter de l'espai urbà.

– Espais públics en contacte directe amb el Bé d'Interés Cultural i les parcel·les enumerades anteriorment que constituïxen part del seu ambient urbà immediat.

– Edificacions o qualsevol element del paisatge urbà que encara que no tinguen una situació d'immediateza amb el Bé d'Interés Cultural n'afecten de manera fonamental la percepció.

Descripció de la línia delimitadora:

Origen: intersecció de l'eix del carrer de Sant Francesc amb la prolongació de la mitgera nord de la parcel·la 01 de l'illa de cases 97782, punt A.

Sentit: horari.

Línia delimitadora: Des de l'origen, la línia recorre la part posterior de les parcel·les de l'illa cadastral núm. 97798 que donen a la plaça de Monserrate i al carrer dels Caputxins. Creua el carrer dels Caputxins i incorpora les parcel·les de l'illa 97796 que donen al carrer dels Caputxins i al carrer de la Torreta fins a girar i continuar per la part posterior de les parcel·les 21 i 22 de la dita illa. Des del cantó sud-est de l'esmentada parcel·la 22 continua per l'eix del carrer de la Torreta en direcció a la muntanya fins a una distància de 50 metres d'una línia virtual paral·lela a la parcel·la 04 de l'illa 98782; continua per l'eix del carrer fins a girar a l'oest per la prolongació de la fatxada nord-oest de la parcel·la 01 de l'illa 99781 fins al carrer dels Caputxins. Creua este carrer i segueix per l'eix de la travessia de Santiago. Gira, s'introdueix en l'illa 97787 i incorpora les parcel·les que donen al carrer dels Caputxins i a la plaça de Monserrate. Incorpora la parcel·la 01 de l'illa 97773 i les que donen a la plaça de Monserrate de l'illa 97782 fins al punt d'origen.

Estandarte del camino de Enmedio en seda policromada (anónimo alicantino, 1920.) Número de identificación: 03.34.099-023-0256.

Tapiz policromado sobre arpillera de Nuestra Señora de Monserrate, obra de la Fàbrica de Tapices de la Marquesa de Retamoso (Tarancón, Cuenca, 1920). Número de identificación: 03.34.099-023-0175.

ANEXO II

Delimitación literal del entorno de protección

Justificación de la delimitación propuesta:

El monasterio se encuentra inmerso en el ámbito del Conjunto Histórico de la ciudad de Orihuela, declarada Bien de Interés Cultural por el Decreto número 845 de 1969 y en el que está vigente el Plan Especial de Ordenación y Protección del Centro Histórico de Orihuela (*Boletín Oficial de la Provincia* de Alicante, de 23.05.1995).

El criterio general seguido para la de limitación del entorno de protección consiste en incluir dentro de su área los siguientes elementos urbanos:

– Parcelas que limitan directamente con la que ocupa el Bien de Interés Cultural, pudiendo afectar al mismo, tanto visual como físicamente cualquier intervención que se realice sobre ellas.

– Parcelas retrayentes al mismo espacio público que el Bien de Interés Cultural y que constituyen el entorno visual y ambiental inmediato y en el que cualquier intervención que se realice pueda suponer una alteración de las condiciones de percepción del mismo o del carácter del espacio urbano.

– Espacios públicos en contacto directo con el Bien de Interés Cultural y las parcelas enumeradas anteriormente y que constituyen parte de su ambiente urbano inmediato.

– Edificaciones o cualquier elemento del paisaje urbano que aún no teniendo una situación de inmediatez con el Bien de Interés Cultural afecten de forma fundamental a la percepción del mismo.

Descripción de la línea delimitadora:

Origen: intersección del eje de la calle San Francisco con la prolongación de la medianera norte de la parcela 01 de la manzana 97782, Punto A.

Sentido: horario.

Línea delimitadora: Desde el origen la línea recorre las traseras de las parcelas de la manzana catastral número 97798 retrayentes a la plaza de Monserrate y a la calle Capuchinos. Cruza la calle Capuchinos e incorpora las parcelas de la manzana 97796 retrayentes a la calle Capuchinos y a la calle Torreta hasta girar y continuar por las traseras de las parcelas 21 y 22 de dicha manzana. Desde la esquina sudeste de la citada parcela 22 continúa por el eje de la calle Torreta en dirección a la montaña hasta una distancia de 50 metros de una línea virtual paralela a la parcela 04 de la manzana 98782, continúa por el eje de la calle hasta girar a oeste por la prolongación de la fachada noroeste de la parcela 01 de la manzana 99781 hasta la calle Capuchinos. Cruza esta calle y sigue por el eje de la travesía Santiago. Gira y se introduce en la manzana 97787 e incorpora las parcelas recayentes a la calle Capuchinos y a la plaza de Monserrate. Incorpora la parcela 01 de la manzana 97773 y las recayentes a la plaza de Monserrate de la manzana 97782 hasta el punto de origen.

ANNEX III / ANEXO III
DOCUMENTACIÓN GRÁFICA

